

Mãnh Quỷ Chi Nhất - Long Hồn

Contents

Mãnh Quỷ Chi Nhất - Long Hồn	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Truyền Thế Cửu Đỉnh - Tiết Tử - Quỷ Hồn	1
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Vương Tử Khiêm	4
3. Quyển 1 - Chương 2: Hồi Ưc	9
4. Quyển 1 - Chương 3: Công Việc Ngâm	13
5. Quyển 1 - Chương 4	17
6. Quyển 1 - Chương 5: Liều Lão Gia Tử	20
7. Quyển 1 - Chương 6: Đại Ca Trở Về	24
8. Quyển 1 - Chương 7: Dụng Quỷ	28
9. Quyển 1 - Chương 8: Khuôn Mặt Quái Dị	32
10. Quyển 1 - Chương 9: Đầu Người Chết	35

Mãnh Quỷ Chi Nhất - Long Hồn

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, 1 x 1, trộm mộ, ma quái, hiện đại. Dịch: Bánh Tiêu Tác phẩm này viết rất tốt, tiểu thuyết trộm mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-quy-chi-nhat-long-hon>

1. Quyển 1 - Chương 1: Truyền Thế Cửu Đỉnh - Tiết Tử - Quỷ Hồn

Trong một khe núi nhỏ không ai biết đến sâu bên trong huyện Kỳ Sơn biên giới Bửu Kê tỉnh Thiểm Tây, một nhóm người tay cầm khẩu Đại Bàng Sa Mạc, mỗi một lần đi qua miệng hố súng tiểu liên hạn chế vi phạm lệnh cấm vũ khí trong tay từng người lại càng siết chặt hơn, cảnh giác chú ý hết thấy bốn phía. Bên cạnh miệng hố nọ đặt tán loạn dây thừng, thuốc nổ, đèn pha xenon và xẻng Lạc Dương, còn có một vài dụng cụ không biết tên khác.

Chung quanh một mảnh đen ngịt, đưa tay không thấy rõ năm ngón, đám người này lại không cần đến đèn pha xenon, chỉ mở một đèn pin mắt sói. Trong núi nổi lên sương mù kèm theo hơi nước trong không khí, có người chịu không nổi sự ẩm ướt, nhỏ giọng đánh mấy cái hắt hơi.

Tựa hồ nghe được thanh âm gì đó, một gã đàn ông tóc cắt sát đầu bật người chạy đến cạnh cửa động, hạ giọng hướng phía dưới quát: “Tam Nhi, xảy ra chuyện gì?”

Trong động một trận thanh âm hỗn loạn của khí giới và cước bộ lẫn lộn cùng một chỗ, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng người gầm nhẹ và tiếng súng vang.

“Mau! Lôi Tử, mau đỡ Nhị Gia lên!” Gã đàn ông được gọi là Tam Nhi ở phía dưới vội hô rống.

Một cánh tay đen gầy mạnh mẽ từ trong động lộ ra, Ngũ Lôi vội vàng vứt bỏ súng tiểu liên trong tay túm cánh tay kia đem người kéo lên, vừa kéo vừa hướng mấy thằng em một bên rống: “Còn mẹ nó ngậy người làm quái gì! Lại đây giúp một tay, ném sợi dây xuống cho người bên dưới nhanh lên, nhanh!”

Lúc này cũng bất chấp cảnh vệ cái gì nữa, vài người đứng gác bên cạnh vừa thấy bộ dáng này vội vàng ném thứ trong tay sang một bên, người giúp Ngũ Lôi nâng người thì nâng người kẻ ném dây thì ném dây, sau khi bận bịu một trận, người rút cuộc đã được kéo lên.

“Nhị gia, anh thế này là.....” Ngũ Lôi nhìn thấy hắc ấn rõ ràng trên cánh tay Giản Tam Sinh không nhận được lấy làm kinh hãi, trong động này rút cuộc có thứ gì có thể biến Nhị gia nhà mình thành như vậy?

“Đừng hỏi.” Giản Tam Sinh thở hổn hển một hơi, lấy tay chỉ chỉ cửa động, “Nhanh lên, kéo bọn họ lên hết, con mẹ nó hôm nay thật sự là đụng một một chủ nhân không thể chọc vào rồi.”

Ngũ Lôi lên tiếng, gọi người đỡ Nhị gia đến bên cạnh nghỉ ngơi, mình và mấy huynh đệ thủ hạ tiếp tục túm người lên. Mọi người lần lần lướt lướt lên trên mặt đất, Giản Tam Sinh nhìn quét một vòng nhất thời cảm thấy không ổn.

Hắn bùm cánh tay bị thương bước nhanh tới cửa động liếc xuống phía dưới, sau đó quay đầu hỏi vài người mới vừa lên: “Khiêm Tử bọn họ đâu? Sao còn chưa lên?!”

“Anh Khiêm bảo chúng tôi bảo họ ngồi đi trước, nói bên trong quá nguy hiểm, nếu anh ấy không lên ngồi cứ nhanh chóng mang người rời đi.” Một đại hán trọc đầu lau mặt, vẻ mặt thành thật nói.

“Đánh con mẹ nó rầm! Cậu ta còn đang phía dưới ta sao có thể mang người đi như vậy?!” Giản Tam Sinh hung ác mắng một câu, như đang suy nghĩ gì đó mà tới lui vài bước, liền sau đó quát: “Đám các người là gấu diễn xiếc hả? Ta cần các người làm ăn cái gì không biết, đều theo ta xuống đó, không tìm được bọn họ mẹ nó ai cũng đừng hòng muốn ta đi!”

Dứt lời, hắn xoay người ném sợi dây xuống. Ngũ Lôi thấy thế vội vàng tiến lên đoạt lấy sợi dây, nói với Giản Tam Sinh: “Nhị gia ngồi chờ trước, muốn đi xuống thì để chúng tôi xuống trước, không có lý gì để ngài là chủ nhân lại phải đi đầu.”

(Tiêu: Chương Nhân là chỉ người giám định đồ cổ, ở đây chỉ người dẫn đầu tìm kiếm cổ vật)

Giản Tam Sinh cũng không phản đối, chẳng qua nhìn mấy huynh đệ Ngũ Lôi trước sau xuống đạo động (là động mà những kẻ trộm mộ đào), mày càng nhăn lại thay Khiêm Tử còn đang bên trong lo lắng.

Mà lúc này Vương Tử Khiêm sâu bên trong mộ thất, đang mang theo hai huynh đệ hướng về phía cửa động vừa đánh vừa lui, phía sau truyền đến từng đợt kêu khóc quỷ dị mà âm thanh cùng thanh âm bò sát sần sật, những từng băng đạn bắn qua lại như biệt tằm biệt tích, căn bản không biết tới cùng đã bắn vào trên vật gì.

Vương Tử Khiêm buông súng tiểu liên trong tay, ổn định tinh thần, đột nhiên quay đầu lại hai huynh đệ phía sau nói: “Các người đi trước, vô luận nghe được cái gì cũng không được quay đầu lại,” Thanh âm của y lãnh ngạnh khàn khàn, tựa như hé miệng cực nhỏ mà nói chuyện: “Đi ra bên ngoài nếu Nhị gia còn chưa rời đi, cũng tuyệt đối đừng để anh ấy xuống.”

Khi toàn bộ nghe được Vương Tử Khiêm nói lập tức hiểu được ý tứ của y, khẩu súng đặt ngang, lắc đầu nói: “Có thể nào như vậy, việc này nếu để cho chương nhân biết, chúng tôi đi ra ngoài cũng chết, không thể để anh một mình ở đây.....”

Chưa kịp để đối phương nói xong, Vương Tử Khiêm làm một động tác “Đừng nhiều lời”, chỉ một mình đi về hướng trong mộ thất chính sâu không lường được, mà sâu bên trong mộ thất, thanh âm quỷ dị vô cùng nọ còn chưa dứt, tiếng kêu khóc mỗi lúc một cao hơn giống như lệ quỷ xuất thế, chấn động tâm hồn.

Hai người còn lại rất nhanh đã không nhìn thấy bóng dáng Vương Tử Khiêm đâu, hai người liếc nhau, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Anh Toàn, này.....” Ngô Tiểu Lâu ít tuổi nhất tay cầm súng đã ra một bó lớn mồ hôi, nhìn phương hướng Vương Tử Khiêm vừa ly khai một chút lại nhìn Thời Toàn trước mặt cũng đồng dạng không biết làm sao, hắn cũng không biết nên nói gì. Vừa rồi thứ làm bị thương Nhị gia thật sự khiến người ta quá mức sợ hãi,

rõ ràng là đồ vật đã chết mấy ngàn năm, bộ phận trên người cũng đã hư thối héo tàn, dưới lòng đất âm hồi này lại như cũ có thể hoạt động, vả lại khí lực còn vô cùng lớn.

Đây căn bản không phải là thứ người bình thường có thể đối phó.

“Chúng ta ra ngoài trước rồi nói sau.” Thời Toàn cũng hướng vào trong nhìn vài lần, nhúu nhúu mày, “Một mực chờ ở đây cũng không phải cách, ra ngoài cùng Nhị gia thương lượng một chút, nếu anh Khiêm đã sống chết không cho đi theo, vậy khẳng định có đạo lý của anh ấy.”

Ngô Tiểu Lâu ngăn người, sau đó đồng ý gật gật đầu.

Hai người cứ như vậy cân nhắc suy nghĩ chậm rãi đi ra ngoài, như vậy vạn nhất Vương Tử Khiêm có thay đổi chủ ý muốn cùng đi ra ngoài cũng có thể đuổi kịp bọn họ. Thế nhưng không ngờ tới trong khoảnh khắc vừa quay đầu, lại làm cho người trước mặt càng hoảng sợ.

“Nhị gia? Đây..... Sao ngài lại xuống?” Thời Toàn bị tình hình trước mắt làm cho hoàn toàn mất chủ ý, nhưng hần lập tức nhớ tới lời Vương Tử Khiêm vừa nói, liền xụ mặt nói: “Ngài vẫn nên mau chóng đi lên thôi, anh Khiêm vừa mới dặn dò không cho ngài xuống mạo hiểm, việc này nếu chờ anh Khiêm trở về..... Chúng tôi sẽ không biết ăn nói thế nào.”

Nghe được mấy thằng em dưới quyền nói như vậy, Giản Tam Sinh vừa muốn trợn mắt mắng chửi, lập tức lại nghĩ đến nếu thật sự chọc Khiêm Tử tức giận đến lúc đó cũng không dễ đối phó, vì vậy mạnh mẽ đè xuống lửa giận cứng rắn nói: “Các người con mẹ nó là nghe lời nó hay nghe lời ta, ta không quản được các người nữa?!”

Hiểu được Giản Tam Sinh đang tìm bậc thang leo xuống, tất cả mọi người đều thành thật cúi đầu tỏ vẻ “Đương nhiên là nghe sếp rồi, lão ngài nói cái gì thì là cái đó.”

Dư quang khóe mắt Giản Tam Sinh đảo qua, thấy mấy thằng em dưới quyền coi như nghe lời, cũng không tiếp tục bắt bẻ nữa. Hần lấy tay đỡ trán, chậm rãi lâm vào trầm tư.

Nếu như nói trong mấy thằng em dưới quyền hần ai có thể lực cực mạnh, vậy không thể nghi ngờ là Vương Tử Khiêm từ nhỏ đã theo hần vào nam ra bắc, không, có lẽ nên nói cho dù xuyên sơn quỷ trung của toàn bộ Trung Quốc, năng lực của Vương Tử Khiêm cũng là số một số hai. Thân thủ của y cường hãn cùng tính cách nói năng thận trọng khiến tất cả mọi người đều theo thói quen gọi y là anh Khiêm, cho dù tuổi tác của y nhỏ nhất trong đám người. Cho dù đụng phải cương thi khó chơi, với thân thủ của Vương Tử Khiêm cũng có thể cùng độ sức một phen.

Nhưng thứ trong ngôi mộ này vô cùng bất thường, nếu Giản Tam Sinh không nhớ lầm, thứ giống như con người, mềm mại không xương lại có thể dựa vào chi trước bò cực nhanh đó tên là “Hòe”, lấy ý từ “Hỏa” của chân (Hỏa là mắt cá chân, đều đọc là Húi). Thời Tây Chu, bách tính nếu phạm pháp, ít nhất phải chịu năm loại cách thức xử phạt, năm loại hình phạt này trong lịch sử gọi là “Ngũ hình”. Theo thứ tự là: khắc chữ, cắt mũi, khoét mắt, chặt tay, chém chân. Mà trấn thủ giữa mộ thất và hành lang là “Hòe”, tức đại biểu cho chém chân trong ngũ hình.

Bọn họ đi chuyển này xác thực là vì tìm một tòa cổ mộ Tây Chu, sự xuất hiện của “Hòe” đã chứng thật ngôi mộ này xây vào thời Tây Chu, nhưng về chủ nhân của mộ đến tột cùng là ai, bây giờ còn chưa thể xác định.

Đang lúc Giản Tam Sinh suy tư, sâu bên trong mộ thất đột ngột truyền đến một tiếng thét chói tai làm người kinh sợ, âm điệu cao không giống bình thường, cũng không phải thứ người thường có thể phát ra. Không đợi Giản Tam Sinh và mấy thằng em thủ hạ kịp phản ứng, ngay sau đó lại truyền đến một trận tiếng vang của vật nặng nện trên tường, loại âm sắc đặc thù này, e rằng nghe qua một lần sẽ không bao giờ quên.

Giản Tam Sinh cả người trong nháy mắt kia đều đông cứng, toàn thân cao thấp mỗi một chỗ đều chú ý đến sinh vật chưa biết rõ làm người ta khủng hoảng sâu bên trong mộ thất. Những người khác không cần Giản Tam Sinh nhắc nhở, đều tự động tiến vào trạng thái cảnh giới cao nhất, nập toàn bộ đạn vào, nòng súng nhất loạt nhắm ngay hành lang nơi bị hắc ám bao phủ.

Mỗi người ở đây đều thả chậm hô hấp, mồ hôi trên trán tí tách rơi trên bàn tay nắm chặt súng, như sợ bỏ sót cái gì đó ngay cả mắt cũng không dám nháy một chút nào.

Loại thời khắc này cho dù là thanh âm thật nhỏ của muỗi bay đều có thể nghe rõ ràng.

“Cộp” “Cộp” “Cộp”.....

Tựa hồ có thứ gì đó đang chậm rãi di chuyển về hướng này, quy luật của tiếng bước chân nọ khiến Giản Tam Sinh không nhận ra được nó đến tột cùng là người hay quỷ.

Trong bầu không khí giăng co lan tràn vô tận, tinh thần mọi người đều đã tập trung tới một độ cao nhất định. Tất cả mọi người hiểu được thanh âm vừa rồi kia bất thường, mọi người cũng đều biết anh Khiêm vừa mới đi vào không bao lâu. Tiếng bước chân này nếu như là anh Khiêm thì hoàn hảo rồi, nếu không phải, đó không chỉ đại biểu cho việc Vương Tử Khiêm sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, mà còn đại biểu hôm nay đám người bọn họ e rằng đều phải ngã xuống ở nơi này.

Tiếng bước chân “Cộp cộp” càng gần, trống ngực của mọi người càng nhanh.

“Khiêm Tử, có phải cậu đó không?” Giản Tam Sinh rút cuộc chịu không nổi loại cảm giác áp bức phảng phất như sẽ cắt đứt cổ người này, lên tiếng đầu tiên. Song đáp lại hắn, vẫn là từng tiếng từng tiếng bước chân quỷ dị.

Ngay khi Giản Tam Sinh quyết định để cho mọi người cùng nhau hướng trong bóng tối nổ súng, tên phát ra tiếng bước chân nọ cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện.

Thanh âm như trước lãnh ngạnh khàn khàn, nhưng vào loại thời điểm này lại làm người ta cảm thấy dị thường êm tai.

“Nhị gia.” Vương Tử Khiêm từ trong bóng tối hiện thân, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Khiêm Tử!” Giản Tam Sinh thấy Vương Tử Khiêm từ nhỏ được mình xem như con trai nuôi lớn còn sống trở về, nhất thời lại kích động không biết nói gì cho phải. Hắn vội vàng hai bước chạy tới trước mặt Vương Tử Khiêm, nhưng khi nhìn thấy rõ bộ dáng đối phương thì đột nhiên ngừng lại.

“Khiêm Tử, cậu con mẹ nó đây là.....”

Trên người Vương Tử Khiêm không có chỗ nào lành lặn, vết thương nứt ra nghiêm trọng khiến cho cả cánh tay phải y đều bị máu tươi nhuộm thắm, có nơi thậm chí còn sâu có thể thấy được xương, quần áo sớm đã không thấy bóng dáng. Ấn theo tình huống này đến xem, trên đùi phồng chùng cũng chẳng khác hơn. Càng đáng sợ chính là mặt của y, khuôn mặt vốn tuần láng đến có thể tính là xinh đẹp, hiện tại lại dữ tợn dị thường, trán che kín gân xanh, hai mắt đỏ bừng tràn ngập tơ máu, một đạo hoa văn hình sét từ bụng kéo dài tới má trái, khiến cả người y nhìn qua tràn ngập sát khí.

“Nhị gia, đồ đã lấy được.” Phảng phất như không cảm giác được nỗi khiếp sợ của những người khác, Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi nói.

Từ trong tay Vương Tử Khiêm tiếp nhận đồ vật, Giản Tam Sinh sững sờ.

Ngôi mộ này cũng không phải ngôi mộ bọn họ muốn tìm, thế nhưng....

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Vương Tử Khiêm

Giản Vô Tranh lái xe trên đường vành đai đông nghẹt, một bụng lửa giận nọ thật sự không chỗ phát tiết.

Vừa tảng sáng đã bị Nhị ca nhà mình gọi điện đánh thức, bảo cậu nhanh chóng đến bệnh viện một chuyến, về phần nguyên nhân, Nhị ca lớn già đầu kia ở trong điện thoại ấp úng mãi không chịu nói rõ, bắt cậu phải đến bệnh viện nhìn xem.

Giản Vô Tranh không phải người có tính tình dễ chịu gì, càng không phải người tốt, ghét nhất bị loại sự tình phải đoán tới đoán lui này làm phiền, nhưng lần này cậu lại ngoài ý muốn nghe xong lời Nhị ca Giản Tam Sinh nói, cơm cũng chưa ăn đã vội vàng từ trong nhà lái xe ra. Bởi vì từ lúc bắt đầu nhận được điện

thoại, cậu đã có một loại cảm giác xấu, loại cảm giác này phẳng phất như tảng đá lớn đặt trên ngực cậu, khiến cậu trở nên nôn nóng bất an, thậm chí miên man suy nghĩ.

Trong lòng Giản Vô Tranh hiểu rõ, Nhị ca vội vã gọi cậu đến như vậy, nhưng lại không phải bản thân Nhị ca bị thương ngã bệnh, vậy chỉ có một loại khả năng, xảy ra chuyện chính là tên kia.....

Tên kia.....

Cái tên chết tiệt đó!!

Hung hăng đạp vô lăng một cái, Giản Vô Tranh hận không thể một cước giẫm lên chân ga đựng bay tất cả đám xe cộ chắn đường phía trước vọt tới bệnh viện. Lúc này đèn giao thông màu đỏ tượng trưng cho xe ngừng chạy đúng là có vẻ đỏ tươi chói mắt vô cùng.....Không rõ.

Thiên Triều Hoàng đô không hổ là thành thị giao thông kém cỏi nhất trên thế giới, tắc đường có thể kẹt đến thâm thẳm như thế cũng coi như hiếm thấy.

Chờ khi Giản Vô Tranh tới bãi đỗ xe ở cửa bệnh viện, đã là chuyện của nửa giờ sau. Cậu đơn giản mua chút trái cây, lập tức đến trước bàn y tá xác thực xem có bệnh nhân nào tên là Giản Tam Sinh nằm viện không, sau đó liền hít sâu một hơi, bấm số điện thoại của Nhị ca nhà mình.

“Alo, Tiểu Tranh à, đến đâu rồi?” Không biết là vì trong điện thoại hay sao đó, Giản Vô Tranh chung quy cảm thấy thanh âm của Nhị ca nghe có chút chột dạ.

“Đến quầy tiếp tân bệnh viện rồi, anh đang ở đâu.” Nhíu nhíu mày, Giản Vô Tranh nhìn bốn phía, cố gắng từ trong đám người lui tới bệnh viện tóm được khuôn mặt đáng ghét của Nhị ca.

“Em ở đó đợi chút nữa đi, anh để Lôi Tử xuống đón em.” Không cho Giản Vô Tranh có thời gian hỏi nữa, Giản Tam Sinh nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn bốn chữ cuộc gọi kết thúc hiển thị trên màn ảnh, Giản Vô Tranh cảm thấy tính tình nóng nảy của mình rất có xu thế tăng vọt.

Không biết tên chết tiệt kia thế nào rồi, là ngã bệnh hay bị thương gì, nghiêm trọng tới mức nào. Nói đi cũng phải nói lại, hai người bọn họ đã bao lâu rồi không gặp nhau, nửa năm hay một năm? Tên chết tiệt kia đã béo hay gầy, Nhị ca trả tiền lương làm việc nhiều hay ít. Lát nữa gặp mặt nên nói gì, đã lâu không gặp?

Đẹp mẹ nó đi, cảm giác quái quỷ gì thế này. Giản Vô Tranh cúi kính cào tóc, bắt mình ngừng suy nghĩ miên man.

“Tiểu Tranh gia, Tiểu Tranh gia?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Giản Vô Tranh mới hoàn toàn từ trong tư lự tỉnh táo lại, cậu quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Ngũ Lôi, “Nhị ca ở đâu.”

“Hắc.....Nhị gia,” Ngũ Lôi gãi gãi đầu, ánh mắt lảng tránh: “.... .Việc này, ngài biết..... chuyện anh Khiêm lái xe gây họa chứ?”

“Tại nạn xe?!” Thanh âm thoáng đề cao, giữa đồng tử đen láy trong vắt chứa đầy tức giận, Giản Vô Tranh túm áo Ngũ Lôi, “Sao lại xảy ra tai nạn xe, Khiêm Tử không phải ở Lạc Dương giúp Nhị ca trông coi cửa hàng sao, làm thế nào lại xảy ra tai nạn xe?!”

Má ơi, Nhị gia sao ngài đem nan đề này giao cho tiểu nhân.....Ngũ Lôi vẻ mặt khóc tang trong lòng gào thét.

“Phải....Là như thế này, anh Khiêm thay Nhị gia chuyển chuyển hàng, việc này.....việc này ai ngờ vừa vận đi đường núi, hoàn hảo không có lật xe gì gì đó, hiện giờ cũng vừa cấp cứu ra, bác sĩ cũng nói tuy ngoại thương có chút nghiêm trọng, nhưng không nguy hiểm tính mạng.... ” Lau mồ hôi, Ngũ Lôi cẩn thận giải thích.

“Được rồi được rồi..... ”Giản Vô Tranh thở dài, biết không nên phát hết hỏa lên người Ngũ Lôi, chân chính nên giáo huấn chính là cái tên Nhị ca đồ hơi này, vì vậy liền làm một động tác dẫn đường, hỏi: “Phòng bệnh ở đâu.”

Trước khi tới bệnh viện Giản Vô Tranh ở trong xe đã tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng lúc gặp mặt Vương Tử Khiêm, nhưng cậu không ngờ tới, lúc chân chính nhìn thấy sẽ là như vậy.

Nhìn thấy tên luôn trầm mặc mà cường thế kia an tĩnh nằm trên giường bệnh, trên người đầy băng vải và bầm tím nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước đều khiến Giản Vô Tranh không thể ức chế được mà đau lòng. Ngồi bên giường bệnh, lại cẩn thận đánh giá Vương Tử Khiêm từ đầu đến chân một lần nữa, trên khuôn mặt nọ mặc dù có rất nhiều vết thương, nhưng vẫn không nhiều so với hơn nửa năm trước, chỉ thêm chút sắc sảo và góc cạnh, bớt chút ngây thơ và non trẻ. Nhẹ nhàng cầm cổ tay tên kia, quả nhiên, đã gây đi rất nhiều, đầu khớp xương nhô ra như cắt vào lòng Giản Vô Tranh, rất đau, đau đến nỗi cậu có chút run rẩy.

“Tiểu, Tiểu Tranh? Tiểu Tranh à.....” Nhìn ra sắc mặt Giản Vô Tranh có điểm gì là lạ, Giản Tam Sinh vội vàng tiến lên nhắc nhở cậu, Nhị ca này này giờ vẫn đứng sờ sờ đó, có cái gì khó chịu xoay chuyển trong lòng, sẵn sàng giận cá chém thớt ngay tại chỗ.....

“Nhị ca, thương thế của cậu ấy thế nào.” Như cũ nhìn cánh tay rắn chắc mạnh mẽ nọ, Giản Vô Tranh cũng không quay đầu lại hỏi.

Toi, đời, rồi.....

Lúc này trong lòng Giản Tam Sinh cứ như tắm nước lạnh trong mùa đông giá, mồ hôi lạnh chảy rào rào, nếu để cho tiểu tổ tông này biết thằng nhóc Khiêm này gây đứt ba cái xương sườn còn chưa tính, cánh tay thiếu chút nữa thì bị phế mất một cái, toàn thân cao thấp không có chỗ nào lành lặn, đến nông nỗi này đã không còn cách nào cứu vãn rồi. Dựa vào tính tình của tiểu tổ tông này, nó không lột sạch da cái thân già này thì không xong đâu.

Phải nói anh là một trong những đứa con ở đại viện Giản gia muốn nói chuyện đều phải cân nhắc kỹ càng cư nhiên lại sợ đứa út kín đáo nhất trong nhà, chuyện này nói ra sẽ khiến nửa người của toàn thành Bắc Kinh này cười rụng răng, nhưng đành chịu, tính tình nóng nảy của tiểu tổ tông cũng không phải ngày một ngày hai, thật sự rất dễ nổi nóng, cả nhà từ trên xuống dưới già trẻ lớn bé thật sự không ai không sợ.

(Tiêu: Tứ hợp viện là kiểu nhà gồm 4 căn nhà ghép thành hình vuông, mà Đại Viện là khu nhà gồm nhiều tứ hợp viện trong đó)

Lại nói tiếp tính tình thành thế này cũng là do đám lão sơn quỷ bọn họ nuông chiều, biến thành đức hạnh hiện tại này chẳng khác nào tự nâng tảng đá đập vào chân mình.

Giản gia ở thành Bắc Kinh xem như gia đình có máu mặt, nhắc tới đại viện Giản gia, từ trong ra ngoài đều phải nể mặt. Giản gia từ đời lão tổ tông bắt đầu kiếm tiền chính là dựa vào người chết, theo gia phả viết, lão tổ tông vốn là mở một cửa hàng nhỏ kinh doanh quan tài, nhưng cơ duyên xảo hợp có dính líu với mấy tên trộm mộ, vì vậy thuận nước đẩy thuyền, thường xuyên qua lại, cũng liền chuyển nghề làm việc trộm mộ. Thế nhưng cứ như vậy, Giản gia mới từ trong những chuyến trộm mộ này dần dần có nơi sống yên ổn, thế cho nên đến giờ phát dương quang đại.

Trải qua nhiều năm đời đời truyền thừa như vậy, người nhà họ Giản chẳng những không ngừng tinh giản cải tiến thủ đoạn và công cụ trộm mộ, còn không ngừng vì hoàn cảnh của hậu bối mà cân nhắc, dù sao, trộm mộ không phải chuyện gì vinh quang nở mày nở mặt, không có khả năng lúc nào cũng dựa vào mấy thứ bám mùi người chết lấy được từ trong mộ, tựa như thời dân quốc kia, thậm chí là thế kỷ 21 hiện tại quốc gia này nghiêm khắc chống đối việc phá hoại di sản trần quý.....

Do đó tới thời ông nội của Giản Vô Tranh Giản Dư Giang, Giản gia cũng đã thu liễm rất nhiều rồi, về sau tất cả sự tình đều giao cho con trai lớn Giản Thế Nhân, lão gia tử dứt khoát rửa tay gác kiếm, không bao giờ quản chuyện giang hồ nữa, ở đại viện Giản gia nuôi chó chơi chim, an hưởng tuổi già. Giản Thế Nhân hiển nhiên hiểu được suy nghĩ của lão gia tử, sau khi trở thành người đứng đầu gia đình mới, liền quyết định vào thế hệ của Giản Vô Tranh chấm dứt sự nghiệp trộm mộ mấy trăm năm của Giản gia. Nhưng muốn hoàn toàn từ đen tối trắng, cũng không phải dễ dàng như vậy, thay đổi phải từng bước một, mọi việc đều phải từ từ mới đến.

(Tiêu: Người Bắc Kinh gọi ông nội là lão gia tử)

Kết quả liền trở thành như bây giờ, đại ca Giản Vô Tranh Giản Thiên Hằng đảm nhiệm Chi Oa (một ông chủ nhỏ trong đội trộm mộ, phụ trách giai đoạn dụng cụ và tài chính, và lo tiền lương cho mỗi người sau đó) một công việc đơn giản, phụ trách chuyên môn tìm kiếm đầu mối Sinh Khanh (Mộ chưa từng bị trộm), hoặc Thục Khanh (đã bị trộm) có thể có lợi. Mà Nhị ca Giản Tam Sinh, hiển nhiên cũng nhận công việc Chuông Nhân, phụ trách mang đội thăm dò mộ tìm bảo vật. Giản gia rất ít hợp tác với người ngoài, do đó bình thường cần chân chạy vặt và lao dịch cũng đều từ trong nhà mình chọn ra.

Về phần Giản Vô Tranh, cậu có thể nói là một ngoại lệ của nhà họ Giản, đối với tình hình trong nhà hoàn toàn không hay biết, sống 20 năm trên đời rồi vẫn bị mọi người qua mắt, đến giờ còn tưởng rằng nhà mình chỉ là một gia tộc nhỏ làm ăn nghiêm chỉnh, mà ngay cả trong nhà tới cùng có bao nhiêu miệng ăn cũng không rõ ràng lắm.

Hiển nhiên, cả nhà già trẻ lớn bé từ ông nội đến bà nội từ ba đến mẹ từ anh đến chị thậm chí là thím Lưu mợ Lý bảo mẫu cũng không nhận được muốn thương yêu cưng chiều, đây chính là bảo bối duy nhất sạch sẽ đen trắng gì cũng chưa từng chạm qua.....

Ồi.....Giản Tam Sinh thở dài, lại cảm giác mình già. Nheo mắt xem xét tiểu tổ tông, ra vẻ không có dấu hiệu bùng nổ gì, hoàn hảo trên người quần chắc bằng vải, hăn là nhìn không ra cái gì, soạn một câu nói đối phó chững bưng bít được.

Vì vậy Giản Tam Sinh giả vờ già dặn họ khan một tiếng, nói: “Tông xe còn có thể thương tổn được chỗ nào, câu em hỏi, đơn giản chỉ là cánh tay căng chân gãy xương trật khớp gì gì đó thôi, không phải bác sĩ cũng nói không nguy hiểm đến tính mạng.....”

Giản Tam Sinh còn chưa dứt lời, chợt nghe “Rầm!!!” Một tiếng, liền theo sau là một tiếng gầm nhẹ của tiểu tổ tông.

“Được! Đại gia Giản Tam Sinh anh, lúc anh bảo Khiêm Tử đến Lạc Dương hỗ trợ anh đã cam đoan với em thế nào?! Hừm?! Anh khẳng định sẽ để cậu ấy ở bên đó sống dễ chịu nuôi béo trắng, có đúng hay không!”

“Việc này, Tiểu Tranh à.....”

“Nhưng anh nhìn xem anh làm cho người thành cái dạng gì rồi? Một thân thương tích còn chưa nói còn hôn mê bất tỉnh, gãy đến con mẹ nó sắp thành cây gãy rồi!”

“Đừng, đừng kích động, xúc động là ma quỷ.....”

“Anh không phải nói anh xem cậu ấy như con trai ruột sao, mẹ nó anh đối xử với con trai ruột như vậy sao, anh ấy à đây là ngược đãi trẻ em hiểu hay không!!”

“Nghe Nhị ca nói.....”

“Giản.....Tam gia.”

Thình lình xen vào tiếng gào nóng nảy của Giản Vô Tranh cùng lời khuyên can không hề có tác dụng của Giản Tam Sinh, là một giọng nam trầm thấp dễ nghe, lại có chút băng lãnh.

Chỉ một thanh âm không cao không thấp, hơi có vẻ đột ngột này, lại thành công khiến cả người Giản Vô Tranh an tĩnh lại.

Đã bao nhiêu lâu chưa được nghe thanh âm của cậu ấy rồi, nỗi nhớ sâu đậm đối với tên chết tiệt này, hiện tại miếng thịt trong lòng Giản Vô Tranh lại đau hơn. Từng nghe một cậu bạn nói, địa cầu có cách ai cũng sẽ cứ xoay, nhưng có những người cách xa một ai đó thật sự sẽ không thể tự xoay nữa. Giản Vô Tranh nghĩ những lời này quá đúng, bởi vì cảm giác của anh hiện tại chính là như thế. Không thể nói anh trong hơn nửa năm không có Vương Tử Khiêm này hoàn toàn ngừng xoay, nhưng cho dù tự xoay chuyển, cũng là xoay vào ngõ cụt, tìm không ra quỹ đạo.....

Giản Tam gia, ha, đùa nhau à, mẹ nó đang gọi ai đó, Giản Tam gia.....

Giản Vô Tranh xoay người, nhìn người chậm rãi miễn cưỡng chống người ngồi dậy, tựa hồ đã động đau vết thương nào đó, mày có chút nhú vào, sau đó, đôi mắt đen nhánh kia liền thẳng tắp nhìn về phía mình. Giản Vô Tranh từ trong ánh mắt đen thăm thẳm của tên kia tựa hồ thấy được cùng loại cảm tình nhưng nhớ,

nhưng anh không dám khẳng định, người này từ nhỏ đã cho anh rất nhiều thứ không thể xác định, mỗi lần đều khiến Giản Vô Tranh đau đến mức muốn tự thiêu. Ánh mắt này có đôi khi thâm thúy như đáy biển, làm người ta sờ không tới xem không rõ, có đôi khi lại như một đầm nước trong, đơn giản làm cho người ta vừa nhìn liền thấu. Nói trắng ra Giản Vô Tranh thật sự sợ, sợ đến không dám tỉ mỉ cân nhắc nữa, chỉ có thể cùng tên này cứ như vậy chậm chậm dây dưa.

Có lẽ chính mình cho tới bây giờ vẫn chưa từng chân chính hiểu rõ cậu ấy, Giản Vô Tranh nghĩ, từ khi cậu ấy mới được Nhị ca mang về, chính mình đã chưa từng hiểu được cậu, chỉ biết cậu ấy là một đứa nhóc xấu xa không thích nói chuyện, thậm chí muốn buộc chặt cậu ấy mãi mãi bên cạnh mình.....

Cùng Vương Tử Khiêm không để ý đến ai bên cạnh lẳng lặng đối mặt, Giản Vô Tranh cảm thấy những cảnh tượng khi còn bé đều tua qua trước mắt.

Đứa bé kia từ khi được Nhị ca mang về đại viện nhà họ Giản vẫn im lặng, không bảo cậu ta làm chuyện gì cậu ta tuyệt đối sẽ không đi làm, bảo cậu ta làm chuyện gì cậu ta nhất định sẽ thành thành thật thật mà hoàn thành, cho dù người khác làm khó dễ cậu ấy hoặc đối xử không tốt với cậu ấy, cậu ấy cũng không có một chút phản ứng đặc biệt nào, tựa như đầy tớ trung thành nhất, không lắm miệng, không nhiều chuyện, an an phận phận mà sống.

Nghe Nhị ca nói, đứa trẻ này không nói chuyện, không phải vì dây thanh quản có vấn đề gì gì đó, mà vì cậu ấy từ khi sinh ra chưa từng theo người ta nói chuyện, càng chưa từng học làm thế nào để nói. Trên đường trở về đại viện Giản gia, Nhị ca đơn giản dạy cậu ấy một ít câu trả lời, cậu ấy nghiêm túc học, như vậy sẽ không đến nỗi không cách nào giao tiếp với mọi người trong đại viện. Thế nhưng mấy đứa trẻ nhàm chán trong viện cũng không ít, thấy đối phương không nói lời nào cũng không biết phản kháng liền xem cậu ấy như người câm dần dện mà trêu chọc, cười nhạo.

Mãi đến ngày đó, một đứa trẻ thân thích trong đại viện bắt nạt cậu ấy rất ghê, cậu ấy mới lần đầu tiên có phản ứng. Chuyện ngày đó khiến Nhị ca, cha thậm chí ông nội bọn họ đều hiểu được nội tâm thật sự của thằng bé vẫn trầm mặc này là đã tính, tựa như sư tử ngủ say, một khi bị người đánh thức, nhất định sẽ làm cho đối phương máu tươi tung tóe tại chỗ. Khi đó Nhị ca vừa ngoài 20 tuổi không tỏ vẻ gì, chỉ xuất tiền cho đứa trẻ thân thích kia đi bệnh viện phẫu thuật nối xương, sau đó Giản Vô Tranh không còn gặp lại một nhà thân thích đó nữa. Đứa trẻ trầm mặc khi đó còn chưa có tên, mọi người khi sai bảo cậu ấy không phải gọi ề, này, thì cũng gọi thằng kia.

Nhưng sự tình này qua đi, rốt cuộc không ai dám xem nhẹ đứa trẻ nhìn qua gầy gò không chút thu hút này nữa. Nhị ca cũng theo dõi cậu ấy thật lâu, sau đó quyết định để cậu ấy sau này đi theo mình làm việc, hơn nữa còn không quản đường xa chạy đến xưởng Lưu Ly tìm Thích lão gia tử, đặc biệt vì đứa nhóc này đặt tên.

Thích lão gia tử là thầy địa lý nổi danh của xưởng Lưu Ly, theo cách nói của Nhị ca lúc đó, Thích lão gia tử thần cơ diệu toán, chỉ tiện tay bấm một chút, liền tính ra đứa trẻ này bề ngoài mềm yếu kỳ thực tính cách cường hãn, sau đó thì một loạt thiên thời địa lợi nhân hòa, vũ trụ vạn vật sinh sôi không ngừng, mỗi người có mệnh của riêng mình gì gì đó cùng Nhị ca tham thảo sâu sắc cả một buổi chiều. Thế cho nên Nhị ca khi trở về liền đặt cho đứa trẻ cái tên Vương Tử Khiêm này. Nguyên nhân cụ thể ra sao..... Lão gia tử nói tới nói lui nhiều như vậy, Nhị ca y chỉ nhớ kỹ một câu Khiêm khiêm quân tử, ti dĩ tự mục dã.....

Bất luận cái tên này cùng tính cách của bản thân không hợp cỡ nào, việc chung thân đại sự này cứ như vậy được quyết định trong cái đầu không não của Nhị gia nhà họ Giản rồi.

Vương Tử Khiêm.....

Nhắm mắt cam chịu, Giản Vô Tranh dùng sức kiềm chế xúc động muốn xông lên hỏi cho rõ ràng, nhàn nhạt nói: “Tĩnh rồi?”

“Ừ.” Đáp nhẹ một tiếng, Vương Tử Khiêm trước sau như một trầm mặc, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không hỏi.

“..... Cậu hiện tại ở Bắc Kinh.” Kỳ thật không muốn nói việc này, muốn hỏi một chút cậu ấy còn đau không, có cảm thấy khó chịu chỗ nào không, choáng đầu không chóng mặt không, có muốn ăn chút gì không, thế

nhưng rồi rầm nửa ngày, vẫn chỉ nói một câu như thế, Giản Vô Tranh cảm thấy mình có đôi khi cũng thật sự rất nhàm chán.

“Ừ.” Vẫn là phản ứng kia, Giản Vô Tranh cảm thấy chính mình có chút xu hướng bị bức điên.

“Chờ cậu có thể xuất viện rồi, thì theo tôi về nhà.” Thở dài hết cách, Giản Vô Tranh buông tha cái cớ nói.

“Chờ một chút,” Lúc này không đợi bản thân Vương Tử Khiêm có phản ứng, vẫn bị bỏ quên bên cạnh Giản Tam Sinh nhin không được nói trước: “Tiểu Tranh à, việc Khiêm Tử cùng anh làm ở đó còn chưa xong đâu, em sao có thể gọi cậu ấy theo em về nhà.....”

“Vậy anh muốn thế nào.” Giản Vô Tranh nhú mày, ngữ khí có chút không kiên nhẫn.

“Ít nhất cũng phải để cậu ấy giúp anh giải quyết xong chuyện này.” Cười cười chột dạ, Giản Tam Sinh cẩn thận sợ châm trúng kíp nổ.

“Anh đây là chưa tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định phải không? Lần này là lái xe gây họa, lần sau thì sao? Chuẩn bị trực tiếp dùng quan tài nâng người về!” Giản Vô Tranh hung hăng trừng mắt liếc Nhị ca nhà mình, tăng thêm ngữ khí nói: “Chờ cậu ấy xuất viện em sẽ dẫn cậu ấy đi.”

“Hắc.....” Thấy tiểu tổ tông đã quyết tâm, Giản Tam Sinh lúc này thật sự sốt ruột: “Tranh à, anh đâu phải là kiểu người đó, một lần thất bại em sao có thể phủ định toàn bộ chứ, đến cả Obama cũng phải có lúc phạm sai lầm mà, lại nói em không cho Khiêm Tử theo anh làm việc, vậy cuộc sống sau này của cậu ấy làm sao đây, một đại nam nhân dù sao cũng phải tự mình kiếm tiền nuôi gia đình chứ, bằng không sau này khó.....”

“Ầm!!” Một quyền thật mạnh nện trên tường, cắt ngang Nhị gia cãi nhảm cảm rằm, Giản Vô Tranh trừng mắt nhìn khuôn mặt đáng đánh đòn của Nhị ca nhà mình, nặn từng chữ nói: “Tôi, nuôi, cậu ấy!!”

Dứt lời, liền đá cửa rời đi.

Lưu lại bên trong một già một trẻ, một trợn mắt há mồm, một cúi đầu trầm mặc không nói.

Nửa ngày sau, Vương Tử Khiêm trầm mặc hồi lâu rồi cuộc mở miệng: “Nhị gia, Tam gia ở đâu tôi đi nói chuyện với anh ấy.”

Giản Tam Sinh quay đầu nhìn Vương Tử Khiêm một chút, sau đó thở dài thườn thượt: “Cũng chỉ có thể như thế.”

3. Quyển 1 - Chương 2: Hồi ức

Đậu xe vào bãi đỗ của tiểu khu, Giản Vô Tranh mặt không chút biểu tình trở về chỗ ở cá nhân của mình. Vào nhà rót trước cho mình một ly nước, hung hăng uống một ngụm xong, cậu nhìn ly nước trong tay lâm vào trầm tư.

Khi học lớp 11, Giản Vô Tranh liền cùng Vương Tử Khiêm phát sinh quan hệ. Hiện tại ngẫm lại, khi đó thật đúng là ngây thơ không biết gì, cái gì cũng không rõ ràng, cái gì cũng không làm rõ, cứ hồ đồ dùng phương pháp hèn hạ ép buộc Vương Tử Khiêm cùng mình lên giường.

Hơn nữa chính mình còn là người bị đặt phía dưới.....

Làm thế nào thích, tại sao thích, Giản Vô Thanh đã lười suy nghĩ. Lúc bị Vương Tử Khiêm nổi cơn điên ôm lấy hung hăng xô xuyên qua ấy, đối phương cứ một mực hỏi không ngừng: “Tại sao.....Tại sao làm vậy.... Anh tới cùng muốn tôi làm thế nào.....” Thanh âm trúc trắc nọ lại bởi kích tình mà càng lộ vẻ êm tai khiến ký ức Giản Vô Thanh hãy còn mới mẻ.

Mà cậu trong thống khổ kịch liệt chỉ có thể cắn chặt răng ôm siết đối phương, sau đó theo tiết tấu của y một lần lại một lần nói: “Lão tử thích cậu, lão tử con mẹ nó coi trọng cậu đấy.....”

Mấy ngày sau đó hết thấy quả thực chính là cơn ác mộng, Giản Vô Tranh liên tục phát sốt hơn mấy ngày, không xuống giường được còn chưa tỉnh, còn một mực trong mộng gọi tên Vương Tử Khiêm. Về mặt thống khổ nọ, thanh âm bắt lực nọ, người sáng suốt vừa nhìn liền biết là bị người ta ngược rồi. Quản sự trong đại viện Giản gia nói với bề trên thoáng cái đều đã vây quanh trong phòng Giản Vô Tranh, lão gia tử vừa liếc mắt nhìn liền hiểu được hết thấy, lập tức nổi giận, chỉ vào mũi Giản Tam Sinh mắng: “Mẹ nó xem người mang về thứ tốt đẹp gì!”

“Con.....” Giản Tam Sinh đụng phải loại tình huống này thoáng cái cũng sửng sốt, kịp phản ứng chỉ có thể chửi một tiếng má nó, sau đó liền ảo não cúi đầu rồi xông ra ngoài.

Lão thái thái Giản gia nhìn lướt qua người trong phòng, không nói gì thêm nữa, chỉ huy mấy đứa con dâu bưng nước nóng thì bưng nước nóng, dứt thuốc thì dứt thuốc. Lăn qua lăn lại mấy lần cuối cùng mới ổn định lại tiểu tổ tông.

Đang lúc lão gia tử mặt cau mày cố suy nghĩ chuyện này nên làm thế nào, Giản Tam Sinh liền túm người gây họa kiêm kẻ tình nghi Vương Tử Khiêm vào cửa.

Nhìn thấy tên khốn thượng cháu trai nhà mình, cơn tức này của lão gia tử lại lên không nổi, cánh tay cầm tẩu thuốc khô gầy nhưng vẫn mạnh mẽ như trước, dùng sức gõ mép bàn, trầm giọng nói: “Quỳ xuống.”

Vương Tử Khiêm sống lưng thẳng tắp, thân thể rắn chắc cao gầy mà tràn ngập sức mạnh không chút nào lung lay, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn chằm chằm ông cụ ngồi ở vị trí cao nhất kia. Mãi đến khi Giản Tam Sinh quát khê câu: “Khiêm Tử!” Y mới như vừa chú ý đến cái gì đó, quay đầu nhìn phía người sốt cao nằm trên giường còn đang nói sảng.

Y còn nhớ rõ cậu đã nói cái gì thích, cái gì coi trọng, y mơ hồ nghĩ đây không phải cảm tình bình thường, y cũng biết mình đã làm gì, mặc dù y là bị ép buộc, nhưng y sẽ không trốn tránh, tựa như lần đầu tiên trước khi xuống đất đã nói với Giản Tam Sinh: “Nhị gia đã cứu tôi một mạng, tôi dùng cả đời mình để trả.”

Vương Tử Khiêm như nghĩ tới điều gì đó, lại quay đầu liếc mắt nhìn lại lão gia tử, sau đó không nói hai lời quỳ xuống.

Nhìn thấy Vương Tử Khiêm quỳ xuống, lão gia tử mới miễn cưỡng ngăn chặn cơn tức sắp bộc phát, mà Giản Tam Sinh cũng không nhận được âm thầm lau mồ hôi lạnh.

“Đi đem người bên ngoài viện đuổi về phòng hết, nói với bọn họ ta không lên tiếng không ai được phép đi ra.” Lão gia tử chỉ chỉ con trai mình, sau đó lại chỉ chỉ em trai mình: “Lão Tam em dẫn người đi lấy gia pháp.”

Ông cụ vừa nói ra lời này, người trong phòng nháy mắt đều hoàn toàn an tĩnh, gia pháp nhà họ Giản, nói trắng ra đó chính là một chữ, đánh. Một cây gậy thô lớn dài hơn một thước, trực tiếp nhắc tới hơn mấy cái, đánh gãy một cái lập tức cái thứ hai lên sân khấu.

Cả một nhà lúc này không ai dám lên tiếng, mấy người phụ nữ mềm lòng muốn thay Vương Tử Khiêm cầu tình cũng đều đem lời nuốt xuống bụng, chỉ còn chờ người ngồi trên chủ vị nói chuyện.

Lão gia tử chăm chú nhìn Vương Tử Khiêm mặt vẫn không chút biểu cảm, liền hút một ngụm thuốc từ cái tẩu bạch ngọc bàn long, chậm rãi nói: “Ta biết ngươi là đứa giỏi giang xuất chúng nhất trong đám thủ hạ đồng lứa của Tam Sinh, hai năm nay cũng giúp cho nhà họ Giản không ít việc, ta hôm nay cho ngươi hai lựa chọn, một ngươi tiếp tục đi theo Tam Sinh làm việc của ngươi, không bao giờ tiếp xúc với Vô Tranh nữa, lâu dài rồi nó tự nhiên cũng sẽ quên ngươi. Một là ngươi tiếp nhận gia pháp, xong cùng thím Lưu lĩnh tiền lập tức cút xéo, từ nay về sau Vương Tử Khiêm ngươi cùng nhà họ Giản chúng ta không còn quan hệ gì nữa.”

Nói xong, lão gia tử lại hút thuốc, mà những người khác đều lẳng lặng chờ Vương Tử Khiêm đưa ra lựa chọn.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của lão gia tử, nếu đã tạo thành tổn thất, vậy hô đánh hô giết cũng không phải cách làm sáng suốt gì. Vương Tử Khiêm từ sau khi theo Tam Sinh xuống đất, mấy nam nhân chủ sự trong nhà cũng biết thẳng nhóc này lợi hại, đừng thấy thẳng nhóc này trên mặt đất luôn bộ dáng mặt không chút

biểu cảm cái gì cũng đều không sao cả, thật sự xuống tới dưới đất rồi, liền thân thủ nhanh nhẹn, lực lớn vô cùng. Về cơ bản không có thứ gì có thể làm cho cậu ta sợ hãi hoặc bó tay.

Người như vậy, Giản gia không có khả năng buông tha đơn giản thế. Thế kỷ 21 thiếu nhất chính là gì? Nhân tài, nghề nào nghiệp nào cũng vậy. Vương Tử Khiêm, cậu ta chính là một nhân tài trộm mộ.

Trong phòng an tĩnh lúc này chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của Giản Vô Tranh lúc gấp gáp lúc hòa hoãn, qua một hồi lâu, vẫn quỳ trên mặt đất cúi đầu trầm mặc Vương Tử Khiêm rốt cuộc ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Giản lão gia tử trầm giọng nói: “Anh ấy, là trách nhiệm của tôi. Nhị gia, tôi muốn báo ân.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc không thôi. Chỉ thấy sắc mặt lão gia tử biến sắc như kinh kịch, xoát một cái đã đổi màu:

“Mày cái thằng ranh con này, con mẹ nó mày đừng không biết xấu hổ, tao hôm nay có thể cho mày cơ hội tiếp tục ở lại Giản gia đó là nể mặt mày rồi, mày còn được đăng chân lên đăng đầu, được một tác lại muốn tiến một thước?!”

Đối với ý nghĩ vừa muốn ở lại Giản gia vừa không dự định trốn tránh Giản Vô Tranh của Vương Tử Khiêm, mọi người kể cả Giản Tam Sinh đều vô cùng khó giải thích.

Người nếu không muốn rời khỏi Giản gia vậy người đáp ứng yêu cầu đầu tiên của lão gia tử không phải được rồi sao, người nói người xem người phải làm khác người, sửa sửa nội dung điều kiện để làm chi, chẳng lẽ luyến tiếc vị tiểu tử tông kia? Thường ngày cũng không thấy hai người gần gũi nhiều mà. Giản Tam Sinh một bên tự hỏi trong lòng, một bên hận không thể đi tới cho Vương Tử Khiêm mấy đá.

Mà bên này lão gia tử thì thật đã giận đến thất khiếu bốc khói rồi, chỉ thẳng tay vào nói: “Coi như người lợi hại coi như người lợi hại, ông già ta sợ người rồi!” Sau đó cúi kính đi tới đi lui trước mặt Vương Tử Khiêm vài vòng, tay lớn vung lên, “Lão Tam, đưa gia pháp lên!”

Gậy thô bằng nắm tay hạ xuống, Vương Tử Khiêm chỉ kêu rên thành tiếng lần đầu, sau đó liền không rên một tiếng gắng gượng chịu đựng.

Có lẽ là thanh âm đánh người quá vang, cũng có lẽ tiểu tử tông đối với người mình thích có cảm ứng tâm linh thần kỳ, tóm lại Giản Vô Tranh đột ngột tỉnh dậy, tiếp đó khi người trong phòng còn chưa kịp phản ứng đã xông lên ôm lấy Vương Tử Khiêm.

Hai người chấp hành gia pháp nhanh tay lẹ mắt dừng lại, mới không để Giản Vô Tranh cũng chịu đánh đòn.

Sau khi xác định hai cây gậy nọ sẽ không hạ xuống nữa, Giản Vô Tranh hơi tách ra tạo chút khoảng cách nhìn thương tích trên lưng Vương Tử Khiêm, vết thương xanh tím đan xen lẫn lộn vết máu loang lổ nhìn mà trong lòng Giản Vô Tranh co rút một trận, cậu lớn như vậy đến giờ mới biết được cái gì gọi là đau lòng, thể này chạm cũng không dám chạm, thổi khí cũng sợ đối phương đau đớn, trong đầu đang liên tục suy nghĩ làm thế nào bôi thuốc mà không bị đau.

Nhìn Vương Tử Khiêm sắp mất đi ý thức hai tròng mắt đã hoàn toàn mất đi sắc thái đen nhánh như trời đêm những ngày trước, Giản Vô Tranh nhẹ nhàng cầm bàn tay rỉ máu của y, sau đó không thể nhìn được hướng lão gia tử đang sưng sờ quát: “Ông nội, ông đây là muốn bức tử cậu ấy hay là muốn bức tử con!”

“Con.....Con nói thế là thế nào.....” Nói cũng kỳ quái, người này có kiêu ngạo ương ngạnh thế nào, đối với cục cưng trong nhà thật đúng là không có biện pháp, lão gia tử nhất thời không hiểu nổi trạng huống lại bị rối như vậy, hoàn toàn mông lung: “Con không phải bị nó.....”

“Con bị cậu ấy thế nào đó là chuyện của con, ông không có việc gì đừng đi theo làm rối tung lên có được hay không! Con thích cậu ấy, con liền muốn để cậu ấy ôm con thế thì đã sao, lại nói là con ép cậu ấy theo con lên giường, các người đánh cậu ấy như vậy con mẹ nó tính là thế nào đây!” Tiểu tử tông nóng đến đỏ mặt, vừa gào lên xong liền thở hổn hển một hồi.

Lúc này đã hiểu được toàn bộ lão gia tử hoàn toàn không biết nên nói gì, người trong phòng cũng đều không biết nên khuyên giải ra sao, không ngờ những gì xảy ra cả ngày hôm nay đều là trò cười.

Hoàn hảo trước đó đã bảo mọi người ngoại viện tự trở về phòng của mình không cho phép ra.....

Trầm mặc không bao lâu, Giản Thế Nhân đột nhiên phát hỏa, tay chỉ vào Giản Vô Tranh run rẩy như lá rụng trong gió thu: “Mày, con mẹ nó mày còn dám nói, còn mẹ nó chưa trưởng thành đâu mày đi học đòi làm ông già thổ rồi, hả? Còn, còn mẹ nó ở phía dưới, tao.....Trời ơi!” Tân nhiệm gia chủ oán hận thổ dài, vung tay, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

(Tiêu: Ông già thổ nguyên là một loại đồ chơi thiếu nhi, trong tục thoại ông già thổ chỉ người như món đồ chơi để nam nhân đùa bỡn)

Tử Uyển Phượng biết chồng mình bị tức giận không nhẹ, cũng không quan tâm đến con trai bảo bối của mình nữa, vội vàng hướng lão gia tử xin chỉ thị, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Có đôi khi, nam nhân này so với nữ nhân còn khó đỡ hơn.

Lúc này không chỉ có lão gia tử, ngay cả Giản Tam Sinh cũng cảm thấy vô cùng đau đầu, dù sao người là anh mang về, xảy ra chuyện anh không thể thiếu phần trách nhiệm đâu.

Mà bên này Vô Tranh tiểu tổ tông không hề có áp lực tâm lý, sau khi nhìn thấy khoe miệng Vương Tử Khiêm tràn ra máu, liền đưa miệng mình tới, đầu tiên là nhẹ nhàng liếm, sau đó liền bắt giắc đem đầu lưỡi duỗi vào.

Thẳng đến khi đầu lưỡi vói vào trong miệng Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh mới đau lòng phát giắc trong miệng đối phương nồng nặc mùi máu tươi.

Liếm như thế nào cũng liếm không hết.

Bị chiếc lưỡi mềm mại ấm áp của Giản Vô Tranh mang theo hơi thở an ủi hôn, Vương Tử Khiêm thoải mái nhắm hai mắt lại, cả ngày hôm nay, y đã trải qua quá cực khổ, hiện tại đừng nói đứng dậy, mà ngay cả khí lực mở mắt một lần nữa cũng đã chẳng còn thừa lại mấy.

Đứng một bên Giản Tam Sinh nhìn thấy hai tên không để ý ai bên cạnh dính vào nhau này, trong bụng kêu gào phiến giang đảo hải, anh thật muốn xông lên tách hai người ra, sau đó hô to với tiểu tổ tông: Em rất cuộc là thích tên đầu gối này cỡ nào!

Người trong phòng hiển nhiên đều khó xử như Giản Tam Sinh, lão gia tử rơi vào đường cùng chỉ có thể lắc đầu, sau đó phát tay mang mọi người rời đi, lưu lại hai người trong phòng tiếp tục triển miên.

Không có biện pháp, ai bảo tiểu tổ tông trong nhà này trừng phạt không được, mắng không xong, ằm ỉ thì ằm ỉ bất quá.....

Vì vậy chuyện Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm liền được Giản gia bí mật công nhận. Bởi vì nhắc tới cũng chỉ có thể xem như tiểu tổ tông nhà mình dụ dỗ Vương Tử Khiêm hoàn toàn không hiểu sự đời.

Một người tự nguyện, một người hoàn toàn không hiểu tình lý nam nữ, thế này bảo người ta nói sao đây?

Buông cái ly trong tay, Giản Vô Tranh nhếch nhếch khoe môi, cậu còn nhớ rõ sau đó Nhị ca mỗi lần trên tiệc rượu ba huynh đệ đều hậm hực nói với mình sớm biết thế đã sớm tìm cho thằng nhóc Khiêm một nữ nhân, cũng khỏi phải để cậu ta sớm như vậy đã trở thành người của em, đều phải trách ta trách ta a.....

Bất quá

Giản tam gia.....

Ha, cậu ta học theo ai đây.

Lần này trở về nhất định không thể thả cậu ta cùng Nhị ca lăn lộn nữa, việc này con mẹ nó, đều chính không ra hình người nữa rồi.

Đang suy nghĩ làm sao tìm được có lưu người lại, chuông cửa đình đoong đột ngột vang lên.

Đi qua mở cửa, nhìn thấy người tới cửa, Giản Vô Tranh sửng sốt: “Nhị tẩu?” Anh thật không ngờ lúc này tìm đến anh cư nhiên là vợ của Nhị ca nhà mình.

“Vô Tranh.” Lục Tuyết Tình hai tay mang theo một túi nhỏ màu lam, tóc quần nhuộm thành màu hạt dẻ xòa tới thắt lưng, một thân áo váy màu trắng làm tôn thêm cả người diễm đạm nho nhã lại xinh đẹp. Đôi mắt xinh đẹp như sao kia bắt lực nhìn Giản Vô Tranh, muốn nói lại thôi.

Giản Vô Tranh nhìn thấy bộ dáng của Nhị tẩu, lập tức hiểu được đối phương có chuyện quan trọng muốn nói, vội vàng lách người, để đối phương tiến vào cửa rồi nói.

4. Quyển 1 - Chương 3: Công Việc Ngâm

Mọi người đều biết Trung Quốc là một quốc gia cổ có mấy ngàn năm văn minh lịch sử, giữa dòng lịch sử trải dài đó, chậm rãi diễn sinh ra quốc gia. Mà từ khi quốc gia xuất hiện, các triều đại đế vương chết đi, có táng đều táng ở phụ cận đô thành, cũng có dời về nguyên quán mai táng, tỷ như Chu Nguyên.

Lăng mộ đế vương cổ đại chiếm phạm vi rộng, kích thước kiến trúc to lớn, đều đã đạt tới trình độ kinh người.

Các triều đại đế vương sở dĩ không tiếc vận dụng lượng lớn sức người sức của, đối với lăng mộ của mình tiến hành tu kiến, đó là vì bọn họ đều xem việc xây dựng lăng mộ liên quan đến đại sự vận mệnh quốc gia hưng suy cùng việc kéo dài vương triều đời sau. Cơ hồ tất cả lăng mộ đế vương đều đại biểu cho trình độ kiến trúc và trình độ văn hóa cấp cao nhất ở thời đại đó.

Nhất là tuần táng phẩm trong lăng mộ là không thể thiếu, chúng nó đều là thứ có giá trị nhất thịnh hành nhất thời đó, thậm chí còn có một ít được chế tác đặc biệt để tuần táng. (Tiêu: tuần táng là vật phẩm chôn theo)

Mà bắt đầu từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế cho tới quốc gia có chế độ phong kiến cuối cùng triều mạt Thanh cùng vương triều Hồng Hiến giai đoạn đầu Dân Quốc do Viên Thế Khải thành lập cùng chính quyền Khang Đức do Phổ Nghi thành lập đã kết thúc trong khoảng gần sáu ngàn năm, các triều đại vương triều trung ương cùng vương triều trung ương lệ thuộc bên ngoài tổng cộng 1522 vị đế vương, lăng mộ của bọn họ trải rộng trong những vùng núi non xanh ngút ngàn của Trung Quốc. Do đó trực tiếp dẫn đến việc Trung Quốc từ xưa đến nay sự nghiệp trộm mộ không ngừng tràn lan.

Việc này..... Giản Vô Tranh đều vô cùng hiểu rõ.

Nhưng cậu không rõ chính là, việc này bình thường nghe được đều cảm thấy là chuyện vô cùng nhàm chán, như thế nào lại có quan hệ với gia tộc mình.

Giản Vô Tranh hỏi lần thứ 31: “Nhị tẩu, chị xác định chị không lừa em chứ?”

Lục Tuyết Tình hai tay nắm chặt bao màu thủy lam, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ bừng, nước mắt cũng sắp tuôn ra: “Chị làm sao có thể lừa em! Em có thể trực tiếp đi hỏi lão gia tử nhà chúng ta sau lưng rồi cuộc làm sinh ý gì. Chị thật sự không hề quan tâm, hôm nay đem việc này nói hết cho em, sau đó cho dù ông cụ có dùng gia pháp xử trí chị cũng không sao cả, nhưng mà.....Nhưng mà Nhị ca em.....”

Nhìn chị dâu nhà mình nước mắt trong suốt đã tràn ra hốc mắt, Giản Vô Tranh sau một thoáng sững sờ vội vàng đứng dậy từ trên bàn trà rút ra tờ giấy ăn đưa tận tay đối phương.

Lục Tuyết Tình thấp giọng nói cảm ơn, sau đó một bên lau nước mắt, một bên dứt quãng nói: “Em không biết, tối qua Nhị ca em khi về nhà bộ dáng liền có chút quái, lúc ấy chị không để ý lắm, tưởng rằng là đụng phải việc gì khó giải quyết, dù sao loại địa phương như cổ mộ này một người phụ nữ như chị làm sao có thể hiểu biết gì nhiều.....Thế nhưng, thế nhưng buổi tối lúc lên giường, chị liền phát hiện, cánh tay phải anh ấy.....”

Lục Tuyết Tình từ trên cánh tay mình khoa chân múa tay một chút, ngón tay tinh tế trắng nõn qua lại miêu tả một hình dạng lớn nhỏ: “Một khối màu đen lớn xấp xỉ thể này, nói là vết máu bầm, nhưng nhìn thật sự không giống. Chị liền hỏi anh ấy có phải ở trong mộ để cho thứ gì đó làm ra thể này không, anh ấy

lâu bà lâu bầu hồi lâu cũng không giải thích rõ, chốc chốc thì nói là không cẩn thận khua phải, chốc chốc lại nói là quẹt ở đâu đó.....”

Mắt thấy chị dâu mình có chiều hướng càng khóc càng dữ dội, Giản Vô Tranh cẩn thận hỏi: “Vây rốt cuộc là làm thế nào mà có?”

“Chính là bị thứ gì đó bên trong mộ cào!” Lục Tuyết Tình kích động hẳn lên, túi LV mấy vạn tệ trên tay đều sắp bị chị ấy cào đến nát vụn, “Một khối đen lớn như vậy, vừa nhìn đã thấy tà tính, làm không tốt sẽ mang vào mình bệnh nè tai nè.....Em nói xem, anh ấy sao không chịu cẩn thận một chút vậy chứ, việc này vạn nhất nảy sinh cái gì nguy hiểm, chị..... Hu hu.....”

Lúc này Giản Vô Tranh hiểu rõ rồi, chị dâu đây là lo lắng cho sự an toàn của sinh mệnh Nhị ca đây mà.

Nhìn Lục Tuyết Tình như vậy, Giản Vô Tranh biết chị cũng không nói dối, nói cách khác, mấy lão nhà họ Giản, sinh ý ngầm quả thực là phát tài từ người chết?

Trước bỏ qua Nhị ca không nói, Khiêm Tử một thân thương tích như vậy, thấy thế nào cũng không giống tai nạn xe gây ra, lại nói nếu thật sự xảy ra tai nạn xe ở Lạc Dương, sao lại phải xa xôi chạy đến Bắc Kinh nằm viện.....

Càng nghĩ càng không đúng, kéo theo cả khuôn mặt Giản Vô Tranh đều trầm xuống.

Nói như vậy cậu thật sự từ nhỏ đến lớn đều một mực bị che mắt, hơn nữa Giản gia từ trên xuống dưới nhiều người như vậy cũng chỉ có mỗi mình cậu bị che mắt. Thật mẹ nó chết bầm, đám già chết tiệt này dựa vào cái gì mà không nói cho cậu biết? Bọn họ làm thế để làm gì? Mà quan trọng hơn, bọn họ trong mộ đến tốt cùng đã đụng tới cái gì, Nhị ca về điểm này vết thương coi như nhẹ rồi, Khiêm Tử thương tổn toàn thân rốt cuộc là làm sao? Dựa vào hiểu biết của anh đối với Vương Tử Khiêm, cho dù cùng 20 người đánh nhau cũng sẽ không bị thành như vậy, chẳng lẽ trong mộ thật sự có thứ gì đó không sạch sẽ.....

“Chị dâu.” Suy nghĩ hồi lâu, Giản Vô Tranh mang theo giận hờn mở miệng nói: “Chuyện này em đại khái trong lòng đã có dự tính, hai ngày nữa Khiêm Tử xuất viện, đến lúc đó em sẽ tìm cơ hội đem việc này nói rõ ràng với Nhị ca. Chị yên tâm, lão gia tử bên kia em sẽ không để ông biết đâu.”

Nghe được cam đoan của Giản Vô Tranh, Lục Tuyết Tình lúc này mới nín khóc mỉm cười, ngượng ngùng lau nước mắt, dùng thanh âm hơi khàn khàn nói: “Vô Tranh, chị biết em làm việc luôn nắm chắc.....Chị kỳ thật cũng không phải không cho Nhị ca em xuống đất, nhưng cũng đừng như lần này, thân thủ Khiêm Tử lợi hại vậy, mà cũng biến thành bộ dáng này trở về, xương cốt anh ấy đã già cả rồi, còn xảy ra chút chuyện gì ngoài ý muốn nữa..... Cho dù, cho dù bị cùm bắt, cũng tốt hơn là ở trong mộ bị mấy thứ quái lạ giết chết.”

Giản Vô Tranh hiểu rõ gật đầu, thành thật mà nói cậu cảm thấy nhị tẩu này của cậu thật sự là người phụ nữ tốt hiếm có trên đời, ôn nhu hiền thực, không có loại hăng hái theo trào lưu của nữ sinh đương thời, cũng không mù quáng sùng bái Hàn Quốc Nhật Bản gì đó, mà quan trọng hơn là sinh viên tài cao tốt nghiệp đại học X, hơn nữa còn thương Nhị ca cậu muốn chết, biết công việc của Nhị ca cậu là cái gì cũng chưa từng tỏ ra khó chịu gây phiền phức gì, sau khi tốt nghiệp liền một bên ra sức học thạc sĩ một bên chăm sóc việc trong nhà.

Người phụ nữ tốt như vậy, đốt đèn lồng tìm cũng không thấy.

Về phần chị ấy nói Nhị ca xương cốt già cả..... Giản Vô Tranh nghĩ, có thể là vì Nhị ca so với chị ấy lớn hơn đến 7, 8 tuổi, nhưng thế nào cũng không tính là già.

Bất quá tâm tình Lục Tuyết Tình lo lắng cho Nhị ca Giản Vô Tranh vô cùng thấu hiểu, đó cũng giống như cách cậu lo lắng cho Vương Tử Khiêm vậy, chỉ sợ cậu cùng nhị tẩu này, đều là loại yêu đối phương yêu đến dâng cả trái tim cho người ta.

Dám bất chấp gia pháp của lão gia tử đến nói cho cậu biết việc này, sợ rằng ngoại trừ chị dâu yêu thương Nhị ca cậu sâu sắc, sẽ không còn ai khác dám làm thế nữa.

“Vây, cứ thế đi.” Nói xong, Lục Tuyết Tình đứng lên, xoa xoa lệ ngân chưa khô trên mặt, hướng Giản Vô Tranh cười cười ngượng ngùng: “Đều làm trò cười cho em rồi.”

“Nào có.” Giản Vô Tranh cũng đứng dậy, lộ ra một nụ cười an ủi: “Chị nếu không nói cho em biết, em giờ này còn mù mờ, ngay cả Khiêm Tử rốt cuộc làm thế nào bị thương cũng không biết được. Những thứ khác chị cũng không cần quản nữa, giao cho em là được.”

“Ừ, chị đi trước đây, phải mau chóng trở về nấu cơm cho Nhị ca em.”

“Ừ, trên đường cẩn thận một chút.” Đưa mắt nhìn nhị tẩu ôn nhu xinh đẹp xuống lầu, ngữ khí Giản Vô Tranh vô cùng ôn hòa.

Song sau khi xoay người đóng cửa, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh phân minh trong nháy mắt đã trở nên vô cùng dữ tợn.

Vừa nghĩ đến đám lão đầu tử giấu đông giấu tây cậu lâu như vậy, cậu liền tích một bụng khí. Ngay cả tình hình trong nhà cũng không cho cậu biết, bọn họ xem cậu là cái gì? Giản tam gia, ha, cậu chính là người của Giản gia sao?

Bất quá, trước đó không rõ ràng lắm công việc của Khiêm Tử còn lo tìm không được lý do thích hợp giữ người lại, hiện tại nếu đã biết được hết thấy, vậy thì tốt rồi.

Loại chuyện trộm mộ này, nói cái gì cậu cũng không có khả năng để Vương Tử Khiêm đi, không nói đến bên trong mộ thế nào, cho dù bị cớ bắt được, vậy cũng đủ ăn cho hết rồi.

Ăn trộm di sản văn hóa trọng điểm bảo vệ của quốc gia chính là tội lớn.

Vừa cau mày suy nghĩ vừa từ trên bàn trà phòng khách cầm lấy hộp thuốc lá, Giản Vô Tranh rút ra một điếu ngậm bên mép, sau đó chậm rãi tiến vào thư phòng, mở máy tính, đăng nhập WOW (World Of Warcraft).

Mới vừa gia nhập trò chơi, thì có kiểu chữ màu phấn hồng từ khung đối thoại dưới góc trái nhảy ra. Là một đoàn trưởng trong công hội Vô Đức Vô Hành.

Vô Đức Vô Hành: Lão đại, tối nay 25 người TOC (thử luyện của Thập Tự Quân) anh có tới không?

Lưu vong bên ngoài: Không đi nữa, mấy ngày nay bận bịu làm luận văn, không rảnh, cậu nói cho bọn họ biết anh đây hai ngày nữa không lên được, có chuyện gì hỏi cậu và Phong Thần là được.

Vô Đức Vô Hành: Má ơi, làm luận văn đến mức không rảnh để lên hoạt động ấy hả?

Lưu vong bên ngoài: Không rảnh lên thế nào được?

Vô Đức Vô Hành: Phải phải, không làm sao được, lão ngài bận rộn.

Lưu vong bên ngoài: Hắc, thằng nhóc cậu lại muốn ăn đòn phải không.

Vô Đức Vô Hành: Nào có chứ, mấy ngày không gặp ngài rồi, trong lòng tiểu nhân đây quả thực nhớ nhưng muốn chết luôn.

Lưu vong bên ngoài: Nhớ cái đầu cậu, không kiếm thêm chuyện cho tôi là may rồi

Vô Đức Vô Hành: Lão đại, hai ngày anh vắng mặt này, hai hộ bị cưỡng chế trong đoàn lại nháo lên, em và Phong Thần đều áp chế không được à.

Lưu vong bên ngoài: Có gì mà áp chế không được, cứ nói với bọn chúng không muốn nán lại chỗ này thì con mẹ nó cút xéo, cứ nói là anh nói đó.

Vô Đức Vô Hành: Khá khá, có những lời này của anh em liền biết sao làm vậy

Giải quyết xong vấn đề trong công hội, Giản Vô Tranh lại ở chợ đấu giá chuyển lòng vòng, xem xét giá cả một chút, sau đó không có hứng thú mà offline.

Kỳ thật không phải cậu không muốn mang đoàn đi đánh phó bản, thật sự chuyện âm ỉ hai ngày này khiến cậu không còn tâm tình chơi trò chơi nữa. Nhất là Vương Tử Khiêm.....

Vừa nhớ tới sắc mặt tái nhợt của người nọ cùng tầng tầng băng vải quấn trên người, trong lòng Giản Vô Tranh liền co quắp từng trận.

Còn chưa co quắp xong, chuông cửa phòng khách lại vang lên.

Sắc mặt Giản Vô Tranh không tốt đứng dậy đi mở cửa, trong lòng đoán không ra, Nhị tẩu chân trước vừa đi, bây giờ đến ai tới? Nếu như là tên chết tiệt Giản Tam Sinh, vậy cậu tuyệt đối sẽ không chút khách khí cho anh ấy ăn rống.

Mở cửa, nhìn thấy người đứng ở cửa, Giản Vô Tranh lại sửng sốt, so với nhìn thấy Nhị tẩu trước đó, cậu lần này là hoàn toàn không nói nên lời.

Người trước mặt cao cao gầy gầy, lộ ra cánh tay dài nhỏ hữu lực nhưng có thể nhìn ra người này cũng không nhỏ yếu, sơ mi với quần jean, một đầu tóc đen ngắn đường hoàng, phối trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, mười phần là dáng vẻ của sinh viên đại học bình thường..... Chỉ cần bỏ qua tầng tầng băng vải bên ngoài này.....

“Tam gia.” Thanh âm trầm thấp nhàn nhạt, người nọ vốn phải là khuôn mặt không có biểu cảm gì lúc này đây lại mang theo một ít ý cười, ánh mắt nhìn Giản Vô Tranh cũng có thể gọi là ôn nhu: “Để cho tôi vào.”

“Cậu.....” Tiểu tổ tông hiển nhiên còn chưa từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, ánh mắt mê mang lại có chứa mười phần không giải thích được: “Cậu nha, không phải hai ngày nữa mới có thể xuất viện sao.”

“Tôi tới tìm anh.” Vương Tử Khiêm một câu nói cắt đứt tất cả nghi vấn của Giản Vô Tranh.

“Vừa vặn, tôi cũng có chuyện muốn tìm cậu.” Hung hăng trừng mắt liếc đối phương một cái, Giản Vô Tranh nghiêng người để cho cậu vào nhà.

Ngồi trên sofa, Giản Vô Tranh xưa nay chưa từng không biết nên hỏi từ đâu. Cũng không thể nói thẳng: Tôi biết cậu cùng Nhị ca ngấm ngấm làm nghề gì, sau này không cho cậu tiếp tục cùng anh ấy đi trộm mộ nữa.....Được không?

Thế nhưng trên sự thật, cậu đã muốn nói như vậy.

Mà Vương Tử Khiêm bên cạnh, nhìn từng đồng giấy ăn đã dùng qua trên bàn, vẻ mặt như có điều suy nghĩ. Vừa nhìn thấy nữ nhân kia quả thật là.....

Đang lúc Giản Vô Tranh cân nhắc nên mở miệng thế nào, Vương Tử Khiêm quen thói trầm mặc lại đột ngột lên tiếng: “Nhị tẩu đã tới.”

Sửng sốt một chút, Giản Vô Tranh lập tức quay đầu sang nhìn chằm chằm người trước mặt, quả nhiên, trên khuôn mặt tuần tú xoi mói không ra một chút tỳ vết nào đang hiện lên một tia khẩn trương.

Trong bụng Giản Vô Tranh cười thầm, nếu không phải cậu hiểu rõ người kia từ trong xương cốt, khẳng định sẽ nhìn đoán không ra tình tự hỗn loạn trên khuôn mặt không chút biểu cảm này.

Suy nghĩ, Giản Vô Tranh mạnh đẩy ngã đối phương đặt dưới thân, sau đó từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đang lộ ra biểu tình kinh ngạc rõ ràng kia.

“Khiêm Tử, cậu thành thật nói cho tôi biết, cậu cùng Nhị ca ở Lạc Dương tới cùng đã làm việc gì.” Híp mắt lại, Giản Vô Tranh nhẹ nhàng bóp trụ cổ Vương Tử Khiêm, hung hăng uy hiếp: “Không nói tôi liền bóp chết cậu.”

Nằm dưới thân Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm nhếch nhếch miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, cuối cùng lại không rên một tiếng tựa đầu sang một bên, trong lòng ý hiểu rõ đối phương căn bản sẽ không nở làm gì mình.

Nhìn thấy bộ dáng cái gì cũng không sao cả của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh cảm thấy mình đặc biệt có xu hướng bộc phát, sau đó cậu đột nhiên nghĩ đến, trên người tên chết tiệt này còn thương tích, mà lại còn không nhẹ.....

“Cậu là đồ chết tiệt.” Giản Vô Tranh thả nhẹ lực đạo, trong giọng nói lại tăng thêm phần cáu tiết: “Bảo cậu nói một câu nói thật khó như vậy sao?! Cậu con mẹ nó đi theo Giản Tam Sinh ở bên ngoài lẩn lộn nửa năm cũng không trở về, khi về rồi thì cho tôi thấy bộ dáng thế này đây, nói cái gì tai nạn xe, đến bây giờ còn muốn tiếp tục gạt tôi?”

Nghe thấy lời Giản Vô Tranh nói, Vương Tử Khiêm chậm rãi chuyển đầu sang, trầm giọng nói: “Tam gia.”

Thái dương Giản Vô Tranh nổi gân xanh, mặt lộ vẻ dữ tợn.

“..... Vô Tranh.” Phát hiện tình huống không ổn bạn Tiểu Khiêm nhanh chóng làm ra khuôn mặt không chút biểu cảm sửa lỗi, đối đối phương hơi bình ổn rồi mới tiếp tục nói: “Anh cũng đã biết, chuyện đảo đầu.”

(Bánh Tiêu: từ “đảo đầu” này là xuất phát từ việc trước đây những ngôi mộ thường có hình như kim tự tháp giống cái đầu, đảo đầu nghĩa là lật ngược cái đầu lại, nên được dùng để chỉ mở mộ ra => đào mộ!:)D)

Giản Vô Tranh tức giận hùng hổ trừng mắt: “Cậu nghĩ sao.”

“Là nhị tẩu nói.”

“Ừ.”

“.....”

Trong lúc nhất thời, hai người liền nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào. Nếu đều đã hiểu rõ, vậy còn gì để nói nữa đâu?

Giản Vô Tranh thở dài, nhìn đôi mắt đen nhánh mang theo bất an của Vương Tử Khiêm, sau đó cúi người xuống, nhẹ nhàng đem môi đè lên môi đối phương.....

5. Quyển 1 - Chương 4

Ấm áp mềm mại kề sát đôi môi mình, chậm rãi mút liếm, cảm giác thoải mái khiến cho Vương Tử Khiêm không cảm nổi lòng mà thất thần.

Người nọ khẽ nhắm hai mắt, trên khuôn mặt tuấn tú đường nét phân minh mang theo ửng đỏ nổi bật. Vương Tử Khiêm nhịn không được hấp dẫn, hé mở cánh môi để chiếc lưỡi trơn ướt của đối phương tiến vào trong miệng mình, sau đó như thợ săn đạt được gian kế mà mạnh mẽ quấn lấy chiếc lưỡi ẩm mềm rơi vào cạm bẫy ấy hung hăng dùng sức mút.

“Ừm.....” Tê dại từ đầu lưỡi truyền đến làm cho Giản Vô Tranh hơi chút run rẩy, cả người liền mềm đi trên người Vương Tử Khiêm, tùy ý đầu lưỡi nhanh nhẹn của đối phương trong miệng mình mặc sức xâm chiếm.

Vương Tử Khiêm vươn đôi tay còn quấn đầy băng vải kéo Giản Vô Tranh vào trong ngực, để thân thể hai người kề khít càng thêm chặt chẽ, sau đó tay trái nâng ót đối phương hơi dùng chút lực, để cuộc xâm lăng càng thêm điên cuồng sâu sắc.

Thẳng đến khi phát hiện đối phương bởi vì thiếu dưỡng khí mà vô thức lấy tay nắm chắc vạt áo trước ngực mình, Vương Tử Khiêm mới lưu luyến buông miệng ra, mê muội nhìn Giản Vô Tranh ghé vào trong ngực mình thở dốc, đôi môi hơi hé mở cùng khóe mắt ướt át khiến cả người cậu thoát nhìn càng thêm gợi cảm.

“Vô Tranh.”

Thanh âm trầm thấp mang theo chút khàn khàn từ đỉnh đầu truyền đến, Giản Vô Tranh hơi nhấc người lên, nhìn về phía đối phương, hỏi: “Thế nào.....”

“Tôi muốn làm.” Vương Tử Khiêm nhìn chằm chằm đôi mắt ướt át của người trong lòng nói.

“Cậu.....” Mặt Giản Vô Tranh xoát cái đỏ bừng, trừng mắt nhìn người dưới thân nói không nên lời. Hồi lâu sau, rốt cuộc thỏa hiệp mà đỏ mặt nhìn một bên, oán giận nói: “Cậu muốn làm thì liền làm đi.”

Làm như đã sớm biết được đối phương nhất định sẽ đáp ứng, Vương Tử Khiêm không chút do dự ôm người trong lòng, nhanh nhẹn trở mình một cái. Động tác vừa nhẹ vừa mau, không để cho Giản Vô Tranh cảm thấy chút khó chịu nào.

Cởi quần áo của hai người, nửa người trên quấn đầy băng vải của Vương Tử Khiêm hoàn toàn bại lộ trước mắt Giản Vô Tranh.

“Cậu nha, vết thương còn chưa khỏi hẳn đã chạy loạn.” Giơ tay vuốt ve thân thể với đường cong ưu mỹ, sự mềm dẻo hữu lực nọ, Giản Vô Tranh nỗ lực ức chế đau lòng, làm cho mình nhìn qua rất bình tĩnh.

Vương Tử Khiêm cái gì cũng chưa từng nói, chỉ cầm lấy bàn tay đang châm lửa trên người mình kia, vươn đầu lưỡi dọc theo khe hở giữa những ngón tay tinh tế liếm, cuối cùng đặt trong miệng chậm rãi mút mát, giầy vò.

Giản Vô Tranh thở gấp một tiếng, cảm giác lực chú ý toàn thân đều tập trung trên những ngón tay nọ, thân thể bắt đầu có chút nóng lên.

Rốt cuộc bạn Tiểu Khiêm thân ở trên cao hàm chứa đặc ý nhìn đôi mắt tiểu tổ tông dưới thân càng ngày càng ẩm ướt, mặt đỏ như muốn tích huyết, thân thể trắng nõn đều đã phiem hồng.

Tựa hồ cảm thấy đã nghịch đủ, Vương Tử Khiêm buông tha những ngón tay đáng thương kia, ngược lại tấn công về phía xương quai xanh xinh đẹp của đối phương. Tay phải sốt sắng duỗi đến phía dưới đầu Giản Vô Tranh, nâng nửa người trên của cậu lên, để cậu nằm không phải khó chịu. Tay trái lại mò tới giữa hai chân, cầm lấy dục vọng của đối phương, dùng sức xoa nắn vừa phải.

Khoái cảm dần dần tăng vọt, Giản Vô Tranh nhin không được ngậm khẽ thành tiếng. Bàn tay quần đầy băng vải nọ không ngừng phủ lấy đùa giỡn dục vọng của mình, xúc cảm đặc thù so với cảm giác trước kia mang đến càng thêm mãnh liệt.

Rốt cuộc, sau khi phóng thích, Giản Vô Tranh mở mắt nhìn chất lỏng màu trắng mình bắn trên tay Vương Tử Khiêm, như còn chưa hồi phục tinh thần nhẹ nhàng thở dốc.

Nhìn thấy bộ dáng ngơ ngác của người trong lòng, Vương Tử Khiêm không khỏi câu lên khóe miệng, lộ ra nụ cười trăm năm khó gặp. Sau đó thừa dịp đối phương không chú ý đưa tay duỗi đến nơi ẩm áp non mềm giữa hai bắp đùi, nương theo tinh dịch bôi trơn đưa ngón tay chậm rãi cắm vào trong đó, cẩn thận trều sáp tới lui.

Cảm giác trong huyết chậ hẹp đã ẩm nóng mềm mại, hơn nữa vách trong không ngừng co rút lại, cơ hồ khiến định lực vượt trội người thường của Vương Tử Khiêm trong nháy mắt hồng mất, y ồ ồ thở dốc, nỗ lực khắc chế bản thân đừng làm Giản Vô Tranh bị thương.

Đợi tiểu huyết mở rộng không sai biệt lắm, Vương Tử Khiêm rút tay trái ra, đổi sang cầm thắt lưng gầy mảnh của Giản Vô Tranh, sau đó nhẹ nhàng hôn vành tai mềm mại của cậu, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: “Vô Tranh, tôi muốn tiến vào, nếu đau, cứ cắn tôi.”

Giản Vô Tranh gật đầu, quần hai chân lên thắt lưng mềm dẻo hữu lực của Vương Tử Khiêm, hít sâu cố gắng thả lỏng mình.

Vương Tử Khiêm một mặt tinh tế hôn thân thể đối phương, một mặt chậm rãi đỉnh vào huyết hẹp ẩm nóng nọ, tiếp đó khi đối phương vẫn chưa thích ứng toàn bộ liền vọt tới đáy.

“A.....Chết tiệt, cậu..... A a.....” Đau đớn kịch liệt khiến Giản Vô Tranh không khống chế được rên rỉ thành tiếng, câu mắng chửi người còn chưa kịp nói xong đã bị đối phương mạnh mẽ va chạm cắt đứt.

Cảm giác phân thân được vách trong ướt át nóng bỏng gắt gao bao bọc ma sát khiến cho Vương Tử Khiêm cơ hồ thất thần, y chỉ biết y cực kỳ muốn người dưới thân này, y thích cảm giác hoàn toàn được cậu quan tâm, y muốn cứ như vậy một mực ở trong cơ thể cậu, cảm thụ sự ẩm áp và thút chát cậu mang đến.

“A, đau.....Chậm.....Chậm một chút.....” Cảm giác mình sắp theo không kịp tiết tấu, Giản Vô Tranh vô thức đưa tay ôm lấy đối phương, sau mấy lượt trều tống, đau đớn từ từ tê liệt, khoái cảm không ngừng kéo đến.

Vương Tử Khiêm như không nghe được cậu gần như rên rỉ cầu xin tha thứ, trều sáp càng thêm hung mãnh, mỗi một lần đều nông nông rút ra, lại hung hăng đỉnh vào, hận không thể đỉnh đến khi đối phương ở trong lòng mình khóc lên mới cam tâm.

“A! Đứng!.....” Theo một tiếng rên rỉ vút cao, huyết hẹp đột nhiên co rút nhanh khiến Vương Tử Khiêm than nhẹ một tiếng suýt nữa khống chế không được. Lập tức, như đã hiểu được gì đó, mỗi một lần đỉnh vào thật sâu đều đọng tới một điểm yếu ớt nhất trong cơ thể Giản Vô Tranh.

Nhược điểm không ngừng bị hung hăng va chạm, tiểu huyết ẩm nóng sưng đỏ do khoái cảm quá độ mà cơ rút không ngừng, hai tròng mắt mở to của Giản Vô Tranh từ từ mê mang, thất thần tùy ý đối phương trong cơ thể cậu tùy ý đánh chiếm, giày vò.

Biết người trong lòng muốn lập tức đạt tới cao trào, Vương Tử Khiêm không khỏi đẩy nhanh tốc độ, sau đó vào đúng thời điểm sau cùng dùng mãnh đỉnh một cái, đem tinh dịch nóng rực toàn bộ bắn trong cơ thể Giản Vô Tranh.

“.....Tên chết tiệt.” Đồng thời tới cao trào Giản Vô Tranh sau khi lấy lại sức oán giận mắng.

Nhoăn khoe miệng, Vương Tử Khiêm thành linh vẫn với tư thế cắm vào đem người trong lòng ôm ngồi trên đùi. Sau khi nghe được người nọ chịu không nổi mà kinh hoảng thở dốc, y liếm đôi môi mỏng của đối phương, thần nhiên nói: “Lần nữa.”

“Chết tiệt! Cậu..... A a.....Không.....” Kinh ngạc trừng lớn hai mắt, câu chữ bới của Giản Vô Tranh còn chưa nói ra khỏi miệng đã biến mất trong va chạm từ dưới hướng lên của Vương Tử Khiêm, so với trước đó càng thêm sâu sắc.

.....

Khi tỉnh dậy lần nữa, đã hơn 11h tối.

Giản Vô Tranh uể oải mở hai mắt, đưa tay mở đèn tường đầu giường, phát hiện Vương Tử Khiêm đang ôm thắt lưng mình, vùi đầu trong lồng ngực mình, ngủ rất ư thoải mái. Trên người cả hai đều đã sạch sẽ khoan khoái, hiển nhiên đã được Vương Tử Khiêm thanh lý qua.

Ngẫm lại xé chiều hôm nay ở phòng khách.....Giản Vô Tranh không nhận được vừa thẹn vừa quẫn. Tức giận muốn lôi tên khốn chơi xấu trong ngực mình ra, lại đột nhiên phát hiện băng vải trên ngực, bụng và cánh tay y đều đã bị máu thấm ra, từ màu sắc đỏ sẫm này đến xem, đã khô một khoảng thời gian rồi.

Tên khốn này.....Chẳng lẽ cậu ta không biết tự chăm sóc bản thân sao, cậu ta không biết cậu ta thể này có người sẽ đau lòng sao, con mẹ nó, vết thương còn chưa tốt đã dùng sức lấn qua lấn lại người ta, cái gì cũng không hiểu tên chết tiệt.....

Giản Vô Tranh tức giận khế đẩy vai Vương Tử Khiêm, mặc dù cậu rất muốn đánh thức y sau đó hung hăng cho y ăn đấm, nhưng như thế chắc chắn sẽ tăng thêm thương thế cho Vương Tử Khiêm, đến lúc đó, đau lòng cũng vẫn là mình.

Mộng đẹp bị quấy nhiễu bạn Tiểu Khiêm chậm rãi mở đôi mắt mê ly, bình tĩnh nhìn Giản Vô Tranh, ý là, làm sao thế.

Về mặt vô tội vô tri khiến thái dương Giản Vô Tranh nổi gân xanh càng sâu, cậu cố nén ý nghĩ đánh đập tàn nhẫn đối phương một trận, hàm chứa tức giận nói: “Đứng dậy mặc quần áo tử tế, tôi lái xe đưa cậu về bệnh viện, vết thương trên người cậu nứt ra rồi.”

Có chút sững sốt, Vương Tử Khiêm lúc này mới phát hiện tình trạng trên người mình vô cùng thê thảm, bất quá y không tỏ vẻ gì khiếp sợ, chỉ ôm thắt lưng Giản Vô Tranh càng chặt, nhàn nhạt nói: “Không sao.”

Nhìn thấy thái độ không hề gì của y, Giản Vô Tranh rốt cuộc nhận không nổi nữa phát hỏa, hạ giọng quát: “Cậu nha tới cùng có biết vết thương của mình nặng cỡ nào không, còn làm miệt mài đến chảy máu cả người thể này con mẹ nó cậu còn ở đây ra về không có việc gì, máu này của cậu đều cùng băng vải dính vào với nhau rồi, đến lúc đó kéo ra có thể đau chết cậu đó!”

“Có vậy cũng không đến bệnh viện.” Mặt không chút thay đổi bốc đồng nói, Vương Tử Khiêm lại vùi đầu vào trong lồng ngực ấm áp của tiểu tổ tông.

“Đến bệnh viện có sao đâu chứ? Không đến bệnh viện cậu làm sao chữa khỏi vết thương kia!” Túm quần áo y cố gắng kéo người ra, nhưng khi nghe đến câu nói kia tất cả động tác đều dừng lại.

“Bệnh viện không có anh.” Người nọ rầu rĩ nói.

“Cậu.....” Vẫn như cũ bướng bỉnh vô cùng, lại khiến cho ngực Giản Vô Tranh một trận chua ngọt. Luống cuống nhìn tên dựa vào trong lòng mình sống chết không chịu buông tay, có lời hung ác cách mấy, anh cũng không nói ra được.

“Em muốn ngủ.”

“Không muốn đi bệnh viện.”

“Ồ đó ngủ không ngon.”

“Chỗ nào không có anh đều ngủ không ngon.”

“Đã lâu chưa ngủ như vậy rồi.”

“Không lừa anh đâu, chút thương tích ấy chẳng tính là gì.”

Vương Tử Khiêm trăm năm khó gặp nói rất nhiều, mặc dù đều là từng câu từng câu, mang theo bướng bỉnh cùng lời nói dối ngây thơ, nhưng đủ để tâm trạng bình tĩnh của Giản Vô Tranh trở mình dấy lên muôn vàn gợn sóng.

Sao cậu lại quên mất, Khiêm Tử này vài năm nay đều theo Nhị ca chạy đông chạy tây, xuống đất quật mộ đào hòm, không biết đụng phải biết bao nguy hiểm cùng những thứ tà tính gì đó, càng không biết đã bị biết bao thương tích.....

Cậu rốt cuộc không nỡ gọi Vương Tử Khiêm mau chóng trở về bệnh viện nữa, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm người trong lòng chặt hơn, sau đó chậm rãi thở dài một tiếng, tắt đèn tường, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi.”

Giản Vô Tranh trong bụng đã cân nhắc xong, ngày mai chờ y tỉnh dậy sẽ đưa y đến bệnh viện, thân bằng vãi nọ khẳng định phải đi rồi, thương trên người cũng phải để bác sĩ xem lại một chút. Chờ chuẩn bị xong xuôi, sẽ đón người về, sau này để y ở nhà, chỗ nào cũng không đi nữa.

Còn có Nhị ca bên kia, hai ngày nữa sẽ đến tìm anh ấy nói rõ hết sự tình.

Lão gia tử bên kia vô luận thế nào trước tiên cũng không thể để ông biết, nếu không chẳng biết sẽ lại gây ra họa gì nữa, Nhị tẩu nhìn qua nhu nhu nhược nhược, trên thực tế nội tâm rất rần rở, vì Nhị ca, phỏng chừng cái gì cũng có thể làm ra.

6. Quyển 1 - Chương 5: Liêu Lão Gia Tử

Sáng sớm ngày thứ hai Giản Vô Tranh liền thức dậy chuẩn bị bữa sáng cho Vương Tử Khiêm, xuống lầu mua chút bánh quẩy, đậu hũ, trở về lại chiên hai quả trứng gà, nhìn xem đồng hồ đã hơn tám giờ.

Đi vào phòng ngủ, tên bị trọng thương kia vẫn đang ngủ bất tỉnh nhân sự, bộ dáng trời sập đất vùi đều không liên quan gì đến y. Giản Vô Tranh thở dài, đi tới bên giường kéo màn ra. Trong nháy mắt nắng sớm rực rỡ rơi vào trong, quang mang ôn nhu bao trùm trên người Vương Tử Khiêm, ánh lên khuôn mặt xinh đẹp nọ càng thêm ngây thơ tuấn lãng.

“Khiêm Tử.” Giản Vô Tranh không tự chủ được hạ thấp giọng gọi.

“Ừm.....” Vương Tử Khiêm lên tiếng chậm rãi mở hai mắt. Hai tròng mắt đen nhánh ánh mặt trời chiếu vào, càng như những vì sao trên bầu trời đêm. Giản Vô Tranh sửng sốt nhìn đến thất thần, sau đó nhớ tới hôm nay có không ít chuyện phải làm, vội vàng kéo người đi rửa mặt, ăn điểm tâm.

Lái xe tới bệnh viện rồi, Giản Vô Tranh vừa đăng ký vừa xếp hàng bận rộn trong ngoài ngoài, mà bạn Tiểu Khiêm bên cạnh lại vẻ mặt vô tội thêm chút nhàm chán ngồi trên ghế đong đưa chân.

Bệnh viện ngày nắng nóng người vẫn rất đông, may mà chính giữa bệnh viện điều hòa vận chuyển tốt, coi như mát mẻ. Vương Tử Khiêm kéo một chút băng vải trên cánh tay sẽ lập tức tản ra, sau đó nhàm chán ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của Giản Vô Tranh giữa dòng người.

Thình lình, Vương Tử Khiêm nhìn thấy một bóng người quen thuộc, cả người liền sững sờ. Híp híp mắt, y biết người nọ giờ khắc này tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây, vì vậy đứng dậy đi về hướng người nọ.

Đối phương hiển nhiên cũng đã nhìn thấy y, mặt xem như lộ ra một mặt cười trên chốc ý tứ hàm xúc không sai, rồi cũng chủ động đi tới.

“Ôi chào, anh Khiêm, vàng dưới chân núi đều đã đầy ngập khách rồi, ngài sao còn ở nơi này dường như chờ chứ? Nhị gia cũng thương tiếc anh nhỉ, cứ nhiên liền vứt bỏ bên kia mặc kệ cứ thế mà trở về.” Nhìn thấy băng vải trên người Vương Tử Khiêm chảy ra chút máu, hân cười thật hoan hỉ. Thế nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ biết ngay nụ cười kia cũng không tới đáy mắt.

“Người sao lại ở đây.” Vương Tử Khiêm vẫn là vẻ mặt lạnh đạm, đối với những lời như có như không của đối phương cũng không để ý.

“Tôi sao lại ở đây anh sẽ biết ngay thôi, bất quá,” Tựa hồ đã quen với sự lạnh lùng của đối phương, hân không để bụng, ngược lại còn kề sát vào Vương Tử Khiêm, hạ giọng, trong giọng nói mang theo trêu tức, “Chỉ tới nay nữa thôi, Sinh Khanh này cũng sẽ biến thành Thục Khanh.”

Khi Giản Vô Tranh xếp hàng xong chạy đến gọi người vừa vặn nhìn thấy chính là cảnh tượng này, từ ánh mắt Vương Tử Khiêm lộ ra cẩn thận và chán ghét đến xem, người trước mặt y khẳng định không phải kẻ tốt lành gì.

“Khiêm Tử.” Thấp giọng gọi một tiếng, Giản Vô Tranh cầm đồ đạc đi về hướng hai người.

“Ôi chào, đây không phải là Tam gia của nhà họ Giản đây sao.” Ánh mắt âm u, lập tức lại khôi phục thành mặt cười giả vờ đức hạnh, người nọ khoát tay áo nói: “Nếu Giản Tam gia tự mình đến đây chăm sóc, tôi đành phải lặn thôi, tiểu đệ đi trước một bước.”

Mắt thấy người biến mất ở góc rẽ của cầu thang, Vương Tử Khiêm lúc này mới xoay đầu lại, trong ánh mắt nhìn về phía Giản Vô Tranh chỉ có cậu mới có thể nhìn thấu được bất an và mờ mịt của đối phương.

“Làm sao vậy, mới vừa rồi là ai kia?” Một bên mang theo Vương Tử Khiêm đi xử lý vết thương, Giản Vô Tranh một bên hỏi.

“Không có gì.” Lắc lắc đầu, Vương Tử Khiêm không muốn nhắc tới nhân nhạ nói.

Thấy y như vậy, Giản Vô Tranh cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bận rộn một buổi sáng, cuối cùng đã một lần nữa xử lý thỏa đáng vết thương cho Khiêm Tử. Khẩu khí trong lòng Giản Vô Tranh lúc này mới xem như thật sự bình tĩnh lại. Nhớ tới vừa rồi bác sĩ nam kia đối với bệnh nhân đặc biệt Khiêm Tử này đang nằm viện một nửa lại đột nhiên biến mất, vẻ mặt kia có chút bất mãn, Giản Vô Tranh liền cảm thấy thật nguy hiểm.

Hoàn hảo ông ta không yêu cầu để bệnh nhân nhập viện lần nữa.....

Kỳ thật tiểu tổ tông không biết, Nhị ca nhà cậu làm việc cho tới bây giờ đều là đi cửa sau, bác sĩ này biết trong nhà cậu bối cảnh không nhỏ, hiển nhiên cũng sẽ không quản nhiều. Chỉ có Tam gia nhà họ Giản này, cho tới giờ đều là bình dân an an ổn ổn, xếp hàng đăng ký thành thành thật thật, cho dù hiện tại hiểu rõ bối cảnh trong nhà, cũng không muốn ý thế.....

Từ bệnh viện đi xe về nhà, vừa vặn gặp phải giờ tan tầm cao điểm, cứ ba lượt đi ba lượt kẹt có thể gọi là con kiến cũng chui không lọt, trực tiếp dẫn đến tính tình nóng nảy của tiểu tổ tông lại vọt lên 10%. Ngồi ghế phụ bạn Tiểu Khiêm thông minh lúc Giản Vô Tranh đập vô lăng không phát biểu thái độ gì, mặt không chút thay đổi nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Về đến nhà Giản Vô Tranh nhắc bọc thức ăn vừa muốn chuẩn bị nấu cơm, chuông cửa lại vào lúc này không nể mặt mũi vang lên. Sắc mặt tiểu tổ tông thâm trầm, nhắc dao phay trực tiếp đi qua mở cửa.

“U, u, đây là.....” Nhìn thấy em trai ruột cầm dao phay hướng về phía mình, sắc mặt nọ sau khi nhìn đến mình càng đen hơn một mảnh, Giản Tam Sinh chỉ cảm thấy tim gan như rung lên, vội vàng nặn ra nụ cười nói: “Thế này là thế nào, ai lại chọc giận em rồi?”

“Khỏi nhiều lời, vào mau.” Nói xong xoay người lại trở về phòng bếp.

Vào phòng khách, nhìn thấy Khiêm Tử đang nằm trên sofa xem TV, Giản Tam Sinh nở nụ cười: “Khiêm Tử.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Vương Tử Khiêm vội vàng ngồi dậy, quay đầu lại mặt không chút thay đổi kêu một tiếng: “Nhị gia.”

“Được, được, còn Nhị gia cơ đấy, cái thằng nhóc cậu cũng sắp thành gia luôn rồi, thế nào, ở chỗ này so với bệnh viện thoải mái hơn há?” Giản Tam Sinh vẽ mặt cười xấu xa, đợi trong phòng không ai liền nghĩ muốn chèn ép Vương Tử Khiêm, ai bảo cậu ta bắt cóc mất tiểu đệ nhà mình?

“Dạ.” Có chút thảng thốt đáp lại, đối với Vương Tử Khiêm mà nói chuyện bất quá cũng bình thường thôi.

Từ phòng bếp đi ra Giản Vô Tranh đã rửa tay sạch sẽ, trừng mắt nhìn Giản Tam Sinh, thở dài hỏi: “Già mà không nghiêm túc, chuyện gì mà khiến cho anh mặc kệ thuộc hạ chạy đến chỗ em đây?”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ đến xem thương thế của Khiêm Tử thế nào rồi, Lạc Dương bên kia thúc giục gấp, anh phải nhanh chóng mang Khiêm Tử qua đó được không?” Giản Tam Sinh không chút chột dạ tung lời dóc tổ.

“Lạc Dương bên kia ấy à.” Giản Vô Tranh gắt gao nhìn chăm chăm mặt Nhị ca nhà mình, lập tức nhoen khóe miệng, lộ ra nụ cười mê chết tiểu nữ sinh bình thường: “Lại chuẩn bị đi trộm mồ ai nữa?”

“A.....Khụ!” Giản Tam Sinh phút chốc trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn chăm chăm Giản Vô Tranh, tiếng cười đều kẹt trong cuống họng, ngây ra nửa ngày nói không nên lời. Lập tức anh như nghĩ tới điều gì, nhanh chóng chỉnh lại biểu tình, vui cười nói: “Tiểu Tranh à, em đang nói đi đâu đấy hả.”

Đã tin chắc lời Nhị tẩu nói không còn gì nghi ngờ, Giản Vô Tranh thở sâu, nhàn nhạt nói: “Anh thôi đi, còn mẹ nó giả bộ cái gì nữa, tình hình này trong nhà em đều biết cả rồi.”

“Biết, em đều biết cái gì rồi?” Giản Tam Sinh hỏi càng thêm cẩn thận, sợ lộ ra sơ suất gì.

“Không phải chút vấn đề đảo đảo không đáng kể thôi sao.” Giản Vô Tranh trả lời tương đối không nề hà.

Lần này Giản Tam Sinh hoàn toàn khẳng định là sự thật rồi, anh hiện tại đây đầu chính là một câu nói, xong đời xong đời, thế này mẹ nó nếu để lão gia tử biết, anh không bị lột xuống một tầng da là không được.

“Anh yên tâm, em sẽ không để cho lão gia tử biết, anh cũng đừng nói ra là được.”

Nghe được cam đoan của tiểu tử tông, Giản Tam Sinh lúc này mới xem như hơi thả lỏng chút tâm, ngơ ngẩn trả lời: “Em ở đâu nghe được.”

Mạnh quay đầu nhằm phía Vương Tử Khiêm: “Là tiểu tử thú này nói cho em?!”

“Không phải.” Giản Vô Tranh có chút giận hờn, “Không liên quan đến cậu ấy.”

“Đó là.....” Nhân câu chuyển vòng vo hai lần, vẫn là nghĩ không ra một lý do.

Nhìn thấy bộ dáng cáo già mà giả bộ đức hạnh của Nhị ca, trong lòng Giản Vô Tranh lại tích lửa: “Là lão bà của anh nói cho em biết đó.”

“Cái gì? Tiểu Tình? Cô ấy, cô ấy không có việc gì sao lại nói cho em chuyện này để làm chi chứ! Ôi!” Oán giận vỗ đùi, Giản Tam Sinh thở dài bất lực, bộ dáng hối không kịp.

”Chim chóc trên cây ~~~ thành đôi thành cặp

non xanh nước biếc

”

Đang lúc còn muốn nói thêm gì đó, điện thoại di động của Giản Tam Sinh đột ngột vang lên, mắt nhìn hiển thị cuộc gọi đến, anh nhíu chặt mày lại, khoát tay áo ý bảo hai người đừng nói gì, rồi dè xuống nút trò chuyện: “Ai du chú Liêu, cơn gió nào thổi ngài đến đây thế?”

Vương Tử Khiêm và Giản Vô Tranh hai người nhìn Giản Tam Sinh trả lời điện thoại vừa cười vừa khách sáo, bộ dáng không quen rồi lại cứng rắn phải giả vờ thân thiết. Hai bên linh tinh lang tang nói đủ thứ

chuyện vụn vặt, rồi lại nhìn thấy sắc mặt Giản Tam Sinh hồng trắng đen xanh không ngừng biến hóa, cuối cùng vui cười nói: “Được rồi, hắc, được mà, một câu nói của lão ngài đây, tiểu bối chỗ nào dám khước từ, con đây liền lái xe qua đó, có chuyện gì gặp mặt sẽ nói được hay không nhé? Dạ, được, được, vậy cứ thế.”

Cúp điện thoại, Giản Tam Sinh hé ra khuôn mặt già nua có muốn nặn ra nụ cười cũng không cười nổi nữa, anh cúi đầu vò vò tóc lâu lâu nói: “Thật mẹ nó là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lại truyền ngàn dặm. Lần này không làm chu đáo, mẹ nó bị lão hồ ly theo dõi.”

Anh giương mắt nhìn hai người đối diện một chút, nói: “Tiểu Tranh à, lúc này Nhị ca thật sự có việc gấp, em phải để Khiêm Tử theo anh đi một chuyến.”

Ra khỏi cánh cửa này, Khiêm Tử liền không thuộc quản lý của em nữa rồi, Giản Tam Sinh âm hiểm nghĩ.

Không ngờ tới tiểu đệ nhà mình hiển nhiên vô cùng hiểu rõ cá tính anh, Giản Vô Tranh chỉ nhân nhạ quăng cho anh một cái liếc mắt, rồi nói: “Em cũng đi.”

“Đây không phải là xiếc cho trẻ em đâu, vị lão gia tử kia cũng không phải người dễ đối phó, em đi theo không phải là thêm phiền sao!” Nói xong, Giản Tam Sinh vô cùng nhanh nhẹn chuẩn bị đưa tay kéo Vương Tử Khiêm.

Nào ngờ Giản Vô Tranh đem Vương Tử Khiêm chặn lại phía sau, trừng mắt tức giận Nhị ca nhà mình nói: “Em đi sao lại thêm phiền, em còn là người của nhà họ Giản nữa không?”

“Em.....” Nhìn thấy dáng điệu này Giản Tam Sinh biết đứa em nghĩ mình không đem nó theo nên thật sự nổi giận rồi, vội vàng dùng mắt ra hiệu Vương Tử Khiêm, ý là: Nhanh đánh nó ngất xỉu, hai ta chạy lên.

Vương Tử Khiêm mắt nhìn Nhị gia mặt không chút thay đổi, rồi lại nhìn Giản Vô Tranh đang che trước mặt, im ắng quay đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ, ý là: Không có khả năng.

Người cái thằng tiểu tử thú vị này! Giản Tam Sinh tức giận giậm chân, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, đi thôi!”

Ba người đi xuống lầu đến xe của Giản Tam Sinh, chỉ thấy Ngũ Lôi bấy giờ đang cầm điện thoại di động chơi đùa vui vẻ, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân vội quay đầu vui tươi hơn hỏi: “Nhị gia tôi đã nói với anh rồi mà, tôi đây đuổi bắt được một đoạn, vô cùng sung sức.....”

Lời vừa nói ra phân nửa, nhìn thấy Giản Vô Tranh bên cạnh Vương Tử Khiêm bật người cầm nín.

Giản Tam Sinh khoát tay áo, ý bảo Ngũ Lôi lái xe đi rồi nói.

Ô tô một đường lái đến tây thành, Giản Tam Sinh lúc này mới đem sự tình tiền căn hậu quả rủ rỉ nói ra.

Nguyên lai trước đó không biết là ai tiết lộ hành trình, nói là phát hiện Cửu Đỉnh (bộ gồm 9 cái vạc) trong truyền thuyết do Hạ Vũ tập hợp lực của cửu châu kiến tạo, còn đem bức ảnh không rõ ràng lắm phát tán trên mạng, dưới góc phải của bức ảnh dùng bút đen viết địa điểm và ngày tháng. Cửu Đỉnh trong truyền thuyết, đó là món đồ vô giá, chưa nói đến nó tới cùng có thể mang ra khỏi mộ hay không, cho dù thấy tận mắt, cũng xem như không uống phí cuộc đời này rồi.

(Hạ Vũ (2205 TCN - 2198 TCN) là một vị vua huyền thoại ở Trung Quốc cổ đại nổi tiếng với về việc chống lũ, xác lập chế độ cha truyền con nối ở Trung Quốc bằng cách thành lập nhà Hạ và nhân cách đạo đức ngay thẳng của mình. Ông thường được gọi là Đại Vũ)

Bất quá tin tức vừa tung ra, lập tức có người hỏi đáp bằng sự chế nhạo, Cửu Đỉnh trong truyền thuyết là dùng cái gì chế tạo ra? Đó là tập hợp tất cả đồng thau của chín châu đúc thành. Lại nói nó được tạo ra vào thời nào? Hạ! Không nói đến đồng thau là chất liệu không chịu được năm tháng hao mòn nhất trong các kim loại, cho dù là hoàng kim trải qua nhiều năm oxy hóa như vậy cũng đã sớm nhìn không ra bộ dáng nữa rồi, làm sao còn có thể để cho người ta phát hiện?

Nhưng chưa được vài ngày, một nhóm lão sơn quý sớm đã thoái ẩn ở Bắc Kinh, Lạc Dương, Trường Sa liền đồng loạt tuyên bố, bức ảnh nọ là thật, Cửu Đỉnh trong truyền thuyết kia, thật sự đã hiện thế.

Thoảng cái, trên dưới cả nước tất cả mấy tên đảo đầu đều chấn kinh, đều tập trung mục tiêu tới thành phố Bưu Kê tỉnh Thiểm Tây. Lập tức, dưới chân núi Kỳ Sơn nhất thời cực kỳ náo nhiệt.

Mọi người cơ hồ đều đoán, trên vùng đất chịu sự quản lý của Chu Nguyên cổ đại này, Cửu Đỉnh có khả năng được chôn ở đây nhất. Không thể nghi ngờ, phần lớn đều đem mục tiêu đặt trên mộ của Chu Công Đán đến nay vẫn chưa có người phát hiện được.

Chu Công Đán còn gọi Chu Văn Công, là con trai Văn Vương, đứng hàng thứ 4, cũng xưng hiệu Thúc Đán. Chu Vũ Vương trước khi lâm chung đem vương vị truyền cho đệ đệ có đức có tài của mình là Chu Công, hơn nữa nói chuyện này không cần phải xem bói, có thể ngay mặt quyết định. Chu Công Đán khóc lóc không ngừng, trước sau không chịu tiếp nhận. Vì vậy sau lại cho phép thái tử Tụng kế vị, làm Chu Thành Vương. Song thái tử Tụng tuổi nhỏ, ứng phó không được tình thế phức tạp của quốc gia, vì vậy trách nhiệm liền rơi trên vai Chu Công.

Chu Công Đán giữ chức vị kia vào thời ấy, cũng tương đương với Nhiếp Chính Vương.

Mà một nhân vật làm mưa làm gió như vậy, nhưng ngay cả cục Di sản văn hóa quốc gia lục soát khắp Chu Nguyên đều tìm không ra mộ của ông lão ấy. Thử nghĩ Cửu Đỉnh trong truyền thuyết nọ, không ở trong mộ ông ấy, còn có thể ở đâu được nữa?

Nửa tháng trước Giản Tam Sinh mang theo một nhóm người xem như tài giỏi của nhà họ Giản đến dạo một vòng, lại rước thảm bại mà về, nếu không có Vương Tử Khiêm, chỉ sợ ngay cả thứ gì đó để giữ thể diện cũng không cầm về được.

Mà thứ kia, cũng chính là nguyên nhân chính hôm nay Liêu lão gia tử muốn tìm người đàm luận.

“Lão trộm già kia dã tâm lớn, tuyệt đối sẽ tìm cách hướng đến Khiêm Tử, ông ta muốn biết về Cửu Đỉnh nọ, ông ta về điểm này nhân thủ nhất định không đủ, cho nên mới muốn cùng chúng ta liên thủ, đến lúc đó ông ta ỷ vào bối phận chúng ta phải nể mặt.” Giản Tam Sinh vừa nói vừa châm điếu thuốc, vô cùng sâu muện hút một hơi.

Giản Vô Tranh nghe thế trong lòng cũng buồn phiền, nghĩ hôm nay đi chuyến này khẳng định sẽ không dễ dàng trở về. Bên cạnh Vương Tử Khiêm mặc dù bộ dáng lơ đãng, nhưng lại lặng lẽ cầm tay cậu.

Bàn tay kia không có nhiệt độ gì, nhưng trầm ổn mạnh mẽ khiến kẻ khác an tâm.

Tựa hồ không chịu nổi sự trầm mặc trong xe, tài xế Ngũ Lôi khó xử kéo kéo khóe miệng, mang theo đầy mặt ý cười gượng gạo nói: “Anh nói xem mấy đứa trẻ sao lại cứ thích đi vườn thú tản bộ vậy chứ, tới vườn thú còn thích sắp đến trước mặt gấu trúc bên trong, gấu trúc quốc bảo nọ có cái gì đẹp mắt đâu, chạy vừa chậm vừa ngu () bỏ, còn không bằng về nhà nhìn chim chóc trong lồng cho rồi, haha.....”

7. Quyển 1 - Chương 6: Đại Ca Trở Về

Ô tô xuyên qua đường phố Cổ Lâu vòng vào khu Hồ Đồng, cuối cùng đậu trước cửa một tòa tứ hợp viện cũ của Bắc Kinh. Giữa thành thị ồn ào cùng sự yên ắng an tường của nơi này hình thành tương phản cực lớn, khiến cho mỗi một góc của cả tòa tứ hợp viện này đều lộ ra phong cách cổ xưa và vẻ trang trọng.

Từ trong xe bước ra Giản Vô Tranh chỉ giương mắt nhìn một chút, liền cảm thấy Nhị ca nói rất đúng. Liêu lão gia tử này quả nhiên rất có thể lực, chỉ ít cùng nhà họ Giản không phân cao thấp, hoặc nói, chỉ có hơn chứ không kém cũng không quá đáng. Hiện tại ở Bắc Kinh, nếu muốn sở hữu bảo tồn một tòa tứ hợp viện đầy đủ như vậy, thật đúng là không phải có tiền là có thể tới được tay.

Ở cửa đứng hai chàng trai mặc áo ba lỗ, thấy bọn họ từ trong xe đi ra liền bước lên phía trước đón tiếp.

“Ngài chính là Giản Nhị gia phải không?” Nam nhân cạo đầu bóng lưỡng cười hi hi nhắm chuẩn Giản Tam Sinh nói, nhìn thấy đối phương gật đầu, liền vội vàng ra dấu xin mời, một bên đưa người vào cửa, một bên tiếp tục đáp lời: “Ngài thấy đó tôi chỉ mới tới đây, mặt người đều không nhận ra hết, hắc hắc, Nhị gia chớ trách.”

“Được rồi.” Giản Tam Sinh một bên rộng lượng khoát tay một bên mang người đi vào trong, kỳ thật trong lòng anh giận dữ, về cơ bản làm nghề này sẽ không thể không nhận ra Giản Tam Sinh anh được, huống chi cùng ở Bắc Kinh, Liêu lão gia tử phái người như vậy đến, đơn giản chính là muốn đánh mình một cú hạ uy, để anh biết Giản gia nhà anh có gia đại nghiệp đại thế nào đi nữa, anh cũng là một văn bối, nên cúi đầu thì phải cúi đầu.

Một đường trực tiếp được mời đến phòng khách, nhìn thấy đồ trang trí khắc rồng vẽ phượng tao nhã cổ kính cùng đồ cổ đồ sứ thư họa đầy phòng, Giản Vô Tranh chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng, thật không ngờ tới thời đại hiện nay, cư nhiên còn có người muốn trang hoàng phục cổ như vậy.

Chính giữa phòng khách dựa sát tường là một bộ màn hình chiếu phim gia đình, tủ TV phía dưới cố ý tìm người làm phục cổ, phối hợp với ghế tràng kỷ gỗ sơn đồng dạng phục cổ, thêm vào ghế dựa, phong vị cổ kính chân chính. Hai bên trái phải màn hình chiếu phim gia đình mỗi bên có một chân bàn gỗ tròn từ độ cao, kiểu dáng hoàn toàn giống nhau, bên trái vững vàng đặt một chuông vàng tinh xảo thời Thanh triều, bên phải thì đặt một món đồ sứ nền trắng hoa xanh thời Nguyên, phía trên mỗi hoa mỗi lá đều tinh diệu vô cùng, lưu sướng phiêu dật. Một trái một phải hợp lại, trở thành tiếng chuông bình an (cả đời bình an)

Cả bộ thế này, giá cả tuyệt đối không rẻ, hiện tại ở Trung Quốc, người có thể có tay nghề làm đồ cổ cao minh như vậy, e rằng có thể đếm đủ trên đầu ngón tay.

Liêu lão gia tử đang ung dung nhàn hạ trên ghế dựa dựa với chim chóc, nhìn thấy người tiến đến, liền hơi thẳng người dậy, treo lồng chim trên giá bên cạnh, khoát tay áo, nói: “Ngồi đi.”

Những lời này của ông, hiển nhiên là nói với Giản Tam Sinh, có thể nói từ đầu đến cuối ông đều chỉ nhìn vị Nhị gia nhà họ Giản này, những người khác ông ta ngay cả mắt cũng chưa từng liếc qua một cái, đầy vẻ kiêu căng.

Những người khác cũng đều thông minh không nhìn đến ghế dựa, tự giác đứng sau lão đại nhà mình, Liêu gia và Giản gia hai phái, phân biệt rõ ràng. Giản Vô Tranh lần đầu tiếp xúc với hoàn cảnh loại này, vì vậy khiêm nhường đứng bên cạnh Vương Tử Khiêm, không nói nhiều không nhìn nhiều.

Tiểu cô nương mặc Đường trang hoa hồng nền trắng tiến đến dâng trà, trà Tín Dương tiêm té hảo hạng, hiển nhiên cũng chỉ có hai chén. Đợi tiểu cô nương đi ra ngoài từ bên ngoài đóng cửa lại xong, Giản Vô Tranh vô thức xem xét bốn người phía sau lão gia tử trò chuyện đối diện.

Ngoại trừ hai anh chàng dẫn bọn họ vào cửa vừa rồi, hai người khác một là tráng hán vừa cao vừa béo, người kia rõ ràng chính là nam nhân nhìn thấy ở bệnh viện ban sáng.

Lúc này nam nhân kia cũng đang cười híp mắt đánh giá mình, cuối cùng còn có thâm ý khác chắc lưỡi một tiếng.

Giản Vô Tranh chán ghét nhú nhú mày, chuyển tầm mắt sang hướng khác, chuyên tâm nghe Nhị ca và ông già Liêu nói chuyện.

“.....Cũng đừng trách ông lão ta khi dễ người, Thiên Hằng không trở về, chuyện này lại không thể trì hoãn nữa. Người cũng biết, hiện tại vàng dưới chân núi nơi nơi đều là hang sói, Lạc Dương cùng Trường Sa có thể đi được, cơ bản đều đi cả, chúng ta nán mãi ở kinh thành, cũng không thể để người nhìn xuống chê cười.” Liêu lão gia tử từng câu từng câu không nhanh không chậm nói xong, cầm chén trà tử sa hảo hạng hộp một ngụm trà nhỏ.

“Chú Liêu nói rất đúng, đại ca vắng mặt, chuyện này hiển nhiên do con làm chủ, chỉ có điều.....” Giản Tam Sinh cũng không đưa tay lấy chén trà nọ, mà là từ trong ngực lấy ra hộp thuốc, tự châm cho mình một điếu, hung hăng hút một hơi, tiếp tục nói: “Chẳng biết chú Liêu chuẩn bị xuất bao nhiêu lực.”

“Haha,” Làm như bị biểu hiện vô cùng trắng trợn của Giản Tam Sinh chọc cười, ông lão lắc đầu thở dài nói: “Tam Sinh à, người vẫn so không được với đại ca kia của người, bất quá già đây cũng thích tính khí này của người. Vậy nói cho người đi, ta đây đã lớn tuổi rồi, hiển nhiên không có khả năng mang người xuống đất nữa, việc chương nhàn này liền do người trông coi. Còn người, ta cũng sẽ không tùy tiện chọn mấy đứa không ra gì cho người.”

Nói xong, ông lão chỉ một người bên cạnh, khiêm tốn cười nói: “Đây là lão Ngũ nhà ta, người cơ trí, bản lĩnh mặc dù không so được với Khiêm Tử của người, nhưng cũng chẳng kém chỗ nào đâu, lần này do nó thay ta đi, cũng coi như để nó nhìn cảnh đời một chút, tích lũy kỹ năng. Hiểu Thịnh à, con không mau chào hỏi.”

“Nhị gia, tiểu đệ Liêu Hiểu Thịnh, lần trước ở đỉnh núi từng đối mặt một lần, lần này hai nhà hợp tác, xin ngài hãy lượng thứ nhiều hơn.” Nam nhân mới vừa rồi còn nháy mắt với Giản Vô Tranh, giờ phút này dáng vẻ vẫn bối khiêm nhường, cười thật là dễ nhìn.

Giản Tam Sinh cẩn thận đánh giá một lần thẳng thớm so với Khiêm Tử lớn hơn hai tuổi trước mặt này, nói thật lần đó hai nhà đụng mặt trên núi, anh bây giờ vẫn còn nhớ như in.

Không phải thứ tốt đẹp gì, trong lòng Giản Tam Sinh âm thầm phỉ nhổ.

Bất quá ngoài mặt anh vẫn biểu hiện vô cùng thân thiện, cười nói: “Thằng bé không tồi à, chú Liêu tự tay dạy dỗ ra nhất định không tầm thường.”

Một câu nói mang hai nghĩa, bất quá ông lão cũng không để ý, nhớ là đã nghe Liêu Hiểu Thịnh từng kể về lần chạm mặt đó. Liêu lão gia tử cười cười, nâng chung trà lên, vẫn không nhanh không chậm nói: “Về việc chia phần.....Già đây đối với cái gì Cửu Đỉnh thật đúng là không có hứng thú quá lớn.”

Nghe câu này, Giản Tam Sinh không nén được kinh ngạc mà ngẩn ra, ấn theo cách nghĩ của anh, lão gia tử tuyệt đối coi trọng Cửu Đỉnh trong truyền thuyết họ, mới tìm được chút đầu mối liền gọi anh đến trao đổi hợp tác. Có thể nào ông già này còn có suy nghĩ gì khác không?

Như nhìn thấu Giản Tam Sinh suy nghĩ gì, Liêu lão gia tử nhàn nhạt nói: “Tìm không được Cửu Đỉnh họ thì thôi, nếu tìm được rồi, vậy coi như của Giản gia các người, ta tuyệt không tham một chút nào. Ta chỉ muốn thứ trong quan tài, mấy thứ khác trong mộ, đều thuộc về các người.”

Những lời này nhìn như có chút rộng lượng, dù sao cũng là mộ thời triều Chu, trong quan tài có thể có cái gì tạm thời không nói, khả năng quan tài rỗng cũng không phải không có. Nếu tính như thế, điều kiện này nhìn qua trái lại nhà họ Giản bọn họ chiếm tiện nghi rất lớn. Nhưng nếu là do từ miệng Liêu lão gia tử nói ra, Giản Tam Sinh không thể không lo nghĩ nhiều hơn, lão hồ ly này tuyệt đối không có khả năng làm chuyện bất lợi cho mình.

Nhìn thấy Nhị ca nhà mình sắc mặt trầm xuống, trực giác Giản Vô Tranh nói lời của chú Liêu này không đơn giản như mặt ngoài, quay đầu lại nhìn Khiêm Tử đứng bên cạnh mình, quả nhiên cũng là sắc mặt bất ngờ.

Cảm giác được Giản Vô Tranh ném đến ánh mắt nghi ngờ, Vương Tử Khiêm chuyển mắt về phía cậu, trong thần sắc mang theo khó chịu và bất mãn chỉ có đối phương mới có thể hiểu được.

“Ý ngài nói, con nghĩ phải thương lượng lại một chút.” Giản Tam Sinh sắc mặt thâm trầm, thanh âm cũng có một tia cương nghị, anh dù sao cũng không giống đại ca Giản Thiên Hằng am hiểu cùng người khác cò kè mặc cả, “Cửu Đỉnh họ chính là một truyền thuyết, ai cũng không thể cam đoan sẽ tóm hụt, thế thì những vật có giá trị của mộ đều sẽ nằm trong quan tài, cách chia của ngài thế này.....”

Nghe thế, lão gia tử từ chối cho ý kiến mắt nhìn Giản Tam Sinh, sau đó đem chén trà trong tay nhẹ nhàng ném trên mặt đất. “Xoảng!” một tiếng giòn vang, chén trà tử sa thượng hạng vỡ thành mảnh nhỏ, trà Tín Dương vừa ngâm xong chảy đầy đất.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người có mặt trong phòng đều nín thở trầm ngâm, sắc mặt Giản Tam Sinh cũng không nhịn được càng thêm âm trầm. Lão gia tử hiển nhiên đã nổi giận, quảng đồ như vậy thật sự có thể gọi là vung tiền như rác.

Nếu lúc này Giản Tam Sinh không nể mặt bởi hai câu không phải, khả năng sự tình này cũng liền như vậy mà qua đi. Thế nhưng Nhị gia nhà họ Giản vào lúc này đột nhiên trở tính bướng bỉnh, cứng rắn thẳng thắt lưng nhất định không nói lời nào.

Ngay khi bầu không khí dị thường căng thẳng, ngoài cửa đột ngột bước tới một nam nhân cao lớn anh tuấn, trên tay anh ta mang theo áo khoác âu phục đã cởi ra, bộ dáng phong trần mệt mỏi, nhưng không cách nào che được lực uy hiếp tỏa mát trên người anh ta.

Hai tròng mắt sắc bén của nam nhân đảo qua mọi người trong phòng, cười nói: “Hôm nay làm sao vậy, lão gia tử đây là nổi giận với ai mà lớn như vậy?”

Đối mặt với người đột ngột xuất hiện này, mọi người trong phòng phản ứng khác nhau. Giản Tam Sinh mặt ngoài không có phản ứng gì, trong bụng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Con mẹ nó, cuối cùng cũng đã tới.

“Nha đầu, dọn dẹp sạch sẽ mặt đất, gọn gàng chút.” Giản Thiên Hằng quay đầu nói với tiểu cô nương ở cửa đang không biết làm sao, thấy nha đầu gật đầu cuống quýt đi qua quét dọn, lại chuyển hướng Liêu lão gia tử đang nhìn mình chăm chăm, sắc mặt thoáng cương ngạnh: “Thật sự xin lỗi, con mới từ Thượng Hải về, vừa xuống máy bay liền nghe Tam nhi nói chú Liêu mời Tam sinh bọn nó sang đây uống trà. Con đây cũng vội vàng mặt dày theo tới.”

Liếc mắt nhìn Giản Thiên Hằng một cái, Liêu lão gia tử gật đầu, nhàn nhạt nói: “Ngồi.”

Giản Thiên Hằng cầm quần áo giao cho tiểu nha đầu bên cạnh, rồi bước qua ngồi vào vị trí gần Liêu lão gia tử nhất, cười nói: “Con đi Thượng Hải chuyến này vừa vận dụng phải một người quen, tên trộm nọ mấy ngày trước dạo một vòng đông bắc, vét được không ít thứ tốt. Vừa vận đã lâu không tới thăm ngài, liền mua của hắn một chút quà mọn, để ngài cầm chơi tạm vậy.”

Nói xong, Giản Thiên Hằng từ trong túi lấy ra một hộp nhỏ tinh xảo, đưa cho Liêu lão gia tử đang nửa tựa trên ghế dựa.

Lão gia tử nửa tin nửa ngờ mở hộp, lập tức kinh ngạc sửng sốt, lại nhìn sang Giản Thiên Hằng đang cười meo meo, rồi mới từ trong ngực lấy ra cặp kính lão, tỉ mỉ nghiên cứu vật kia.

“Đồ vật không tồi. Là mới lấy được từ trong khanh sao?” Lão gia tử hiển nhiên đối với thứ này cực kỳ hài lòng, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hẳn.

“Nào có, con đặc biệt chạy đến Lý tự mời Lạt Ma khai quang rồi mới dám cầm tới cho ngài đây, đã trừ xúi quẩy, bảo vệ gia trạch ngài bình an.” Giản Thiên Hằng tùy tiện nói, nhưng không lộ ra dụng tâm của anh ta.

Ông lão Liêu lúc này thật sự vui vẻ lắm rồi, toe toét cười mãi. Lão gia tử đời này thích thưởng thức nhất mấy thứ nọ, hôm nay được thỏa mãn, có thể nào mất hứng cho được?

Nhìn thời cơ đã chín muồi, Giản Thiên Hằng chuyển đề tài, nói: “Ngài biết Tam Sinh tính tình vẫn luôn thẳng thắn, ngài cũng đừng giận dỗi với em ấy nữa, chén tử sa này quảng rơi thì quảng rơi, ngày khác con sẽ sai người tặng ngài bộ tốt hơn.”

Liêu lão gia tử đẩy hộp nhỏ trên tay lại cẩn thận, nghe được Giản Thiên Hằng nói liền gật đầu.

“Có chuyện gì ngài cứ thương lượng với con là được,” Biết đã dễ ông lão này thuận tâm rồi, Giản Thiên Hằng liền đem chủ đề đưa vào quỹ đạo chính: “Chẳng biết ngài nghĩ thế nào về chuyện núi vàng nọ?”

Nhìn hai người chậm rãi đem chuyện âm ỉ bế tắc vừa rồi nói rõ ràng, trong lòng mấy người bên cạnh đều mỗi người mỗi vẻ.

Giản Vô Tranh luôn biết đại ca nhà mình rất đáng tin cậy, lại không ngờ rằng thủ đoạn hóa ra lại lợi hại đến thế, cư nhiên ngay cả ông già gian ngoan không thay đổi nọ cũng kiềm hãm dễ bảo, lại nhìn Nhị ca mình, cậu không nhận được thâm thở dài.

Mà Liêu gia bên này, mọi người đối với Giản Thiên Hằng cũng bội phục không thôi. Liêu Hiểu Thịnh càng cười cong mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Vương Tử Khiêm thấy sự tình nghiễm nhiên đã có kết quả, liền nhàm chán chuyển tầm mắt đến ngoài cửa.

Cuối cùng Giản Thiên Hằng cùng lão gia tử đạt thành hiệp nghị, đồ trong khanh chia bốn sáu, trang bị khí giới cần thiết để xuống đất hết thủy do Giản gia bỏ vốn, nếu thật có thể đụng tới được Cửu Đỉnh trong truyền thuyết kia, liền lập tức liên lạc với lão gia tử, còn lại đến lúc đó sẽ thương nghị tiếp.

Đối với kết quả này, Liêu lão gia tử không thể nói là hoàn toàn hài lòng, nhưng không có biện pháp khác.

Ra khỏi Liêu gia, Giản Tam Sinh ở trên xe đem chuyện phát sinh mấy ngày nay báo cáo đầy đủ cho Giản Thiên Hằng. Nếu đại ca trở lại, vậy anh liền vui vẻ thoải mái đem hết thấy chuyện lộn xộn ném cho đối phương.

Mà khiến Giản Vô tranh nghị không ra chính là, đại ca sau khi biết hết thấy vẫn như cũ không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nói là trước dừng cho lão gia tử biết, những thứ khác đều giao cho anh ấy xử lý. Hơn nữa cuối cùng còn cười nói với cậu: “Em nếu muốn đi thì cứ đi, đều đã lớn như vậy rồi, cũng nên cho em thấy rõ cảnh đời.” Sau đó không ngừng dùng ánh mắt mập mờ quét qua quét lại giữa cậu và Khiêm Tử.

Vài ngày sau, khi Giản Thiên Hằng đã chuẩn bị thỏa đáng hết thấy những thứ cần thiết, vết thương của Vương Tử Khiêm cũng tốt lên bảy tám phần, người của hai nhà liền ngồi ba chiếc xe tư gia, một đường lái thẳng đến Thiểm Tây.

8. Quyển 1 - Chương 7: Đụng Quỷ

Ô tô ra khỏi Bắc Kinh, lại chạy qua Thạch gia trang, Thái Nguyên, dọc theo đường đi vẫn đều là nắng vàng chiếu rọi, vạn dặm trời trong. Thái dương nóng có thể sưởi sống nướng chín da người.

Giản Vô Tranh bọn họ bốn người ngồi chiếc xe này, trừ cậu ra, Vương Tử Khiêm cùng Hoắc Tam Nhi lái xe, còn có một trong hai anh chàng nghênh đón ở cửa Liêu gia ngày đó, cùng tên đầu trọc tiếp đón kia bắt đồng, anh chàng này cạo kiểu tóc rất thời trang, gai nhọn gai nhọn như con nhím xù lông vậy.

Đầu nhím giới thiệu mình tên Triệu Lỗi, nói mấy anh em Liêu gia đều quen gọi gã là Lỗi Tử, còn gọi gã là anh Tam Thạch, để bọn họ muốn gọi thế nào cũng được. Triệu Lỗi mới vừa nói đến anh Tam Thạch, Giản Vô Tranh đã vô thức nghĩ tới CEO Đinh Lỗi của NetEase, về cơ bản trò ma thú cũng gọi hần Đinh Tam Thạch, hoặc là anh Tam Thạch.

(Tiêu: NetEase là hãng sản xuất game online)

Oái, lạc đề tới ma thú rồi.....

Triệu Lỗi tuy là người nhà họ Liêu, nhưng vừa lên xe liền cùng Hoắc Tam Nhi tán dóc đến khí thế ngất trời, hai anh chàng như anh em ruột nhiều năm không gặp, một người vai Quách Đức Cường một người giảng đại cổ thư Bắc Kinh có thể gọi là nước miếng tung bay.

(Tiêu: Quách Đức Cường là nghệ sĩ hài của Trung Quốc. Đại cổ thư là loại nghệ hình Khúc Nghệ, một người đánh trống một người diễn.)

Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm ngồi ở ghế sau, nhàm chán nghe hai kẻ phía trước hi hi ha ha, cây cối và kiến trúc ngoài cửa sổ xe lúi về phía sau như điên, trong xe điều hòa thổi, cảm giác mát mẻ cùng cái nóng ngoài xe hình thành đối nghịch mãnh liệt.

Tài xế ba chiếc xe vẫn luân phiên nhau lái, ngoại trừ gặp trạm xăng cần thêm một ít xăng ra về cơ bản chưa từng ngừng lại. Nhóm mười mấy người đều mệt nhọc liền trực tiếp ngủ trong xe, tỉnh dậy thì cùng người bên cạnh tán gẫu trên trời dưới đất, đói bụng tùy tiện từ trong xe tìm chút gì đó tạm lót bụng.

Đột nhiên từ phía trước trong cửa sổ chiếc xe Hummer vươn một cánh tay, phát hai cái. Hoắc Tam Nhi hiểu ý, lập tức dừng xe ở ven đường.

Nguyên lai vừa gặp một trạm xăng, ô tô lúc này đã sắp tiến vào Thiểm Tây, Giản Tam Sinh nghĩ nên thêm xăng lần nữa, liền ra hiệu mọi người dừng lại nghỉ ngơi chút.

Mọi người lập tức chạy đi xả nước, mấy người khác không nhảy nhót hoạt động thân thể, thì trêu chọc cô phục vụ đến hóa đá.

Chu Nguyên nằm ở Kỳ Sơn, xung quanh chỗ giao giới giữa hai huyện Phù Phong trong phạm vi 20km2, được khen là “Quê hương của đồng thau”. Huyện Kỳ Sơn chính là núi Kỳ Sơn mà nổi danh.

Mục đích của bọn họ lần này chính là thôn Lư Gia nằm sâu bên trong Kỳ Sơn. Thôn kia nghe nói vốn gọi là thôn Nô Nhi, về sau không biết là trưởng thôn đời thứ mấy nhậm chức, cảm thấy tên này thật sự có chút khó nở mặt nở mày, liền dựa vào chút kiến thức trong bụng mình đổi thành thôn Lư Gia. Mặc dù cũng không phải tất cả đều họ Lư, nhưng mọi người của thôn Lư gia biết một truyền thuyết, đó chính là trong rãnh khe núi phụ cận thôn Lư Gia bọn họ, chôn rất nhiều bảo bối.

Truyền thuyết về những bảo bối này là thần khí Nữ Oa nương nương năm đó vá trời lưu lại, bị một con chim to vượt dãy núi non trùng điệp mang đến thâm sơn rừng già này, con chim khổng lồ nọ từ đấy cả đời thủ hộ thần khí này, không rời núi nữa.

Loại truyền thuyết này trải qua nhiều thế hệ truyền miệng sớm đã khác hẳn lúc đầu, hiện tại đến xem chính là điển hình của ví dụ tiêu cực, ngay cả trẻ con cũng không tin. Nhưng nếu bạn đi hỏi người già trong thôn, bọn họ sẽ nói cho bạn biết, trong khe núi nọ thật sự có bảo bối, bảo bối ai cũng không chạm tới được.

Sau đó nữa mãi đến khi vô số người bên ngoài lũ lượt kéo tới, những người này hoặc là chơi chiêu bài giả công tác khảo cổ, hoặc làm bộ du lịch từ nước ngoài đến, thường vào núi khảo sát một phen, thỉnh thoảng còn có vài động tĩnh kinh thiên động địa truyền ra, người thôn Lư Gia lúc này mới ý thức được, đám người kia căn bản không phải đến khảo cổ hay du lịch, đều mà nó là tới đào hố.

Bất quá người trong núi có suy nghĩ của người trong núi, dù sao bọn họ để bảo bối gì đó cũng không dùng, không bằng thừa dịp này kiếm chút tiền du lịch. Vì vậy mỗi nhà mỗi hộ đều dành ra phòng ốc, mở thêm chuyên môn, tiếp đãi mấy xuyên sơn dã quỷ vào núi đào hang này.

Đám người Giản Tam Sinh lần trước rút lui vội vàng, rất nhiều đồ đạc để tạm lại nhà người ta không mang theo, cho người nhà nọ tờ tiền đỏ, nói mấy ngày nữa sẽ đến, để người ta giữ phòng xem đồ cho mình.

Ba chiếc xe đều đã thêm đầy xăng, mọi người lại hướng về Kỳ Sơn xuất phát.

Chờ khi xe lái vào núi, đã là hơn 11h tối. Trong núi không thể so với bên ngoài, vừa về đêm nhiệt độ thấp đến dọa người, ở bên ngoài cho dù bạn mặc chính là áo tay lửng quần đùi, vào núi cũng phải thay quần áo ống dài, nếu không nhất định sẽ khiến bạn bị đông lạnh cầm cập. Nếu đổ xuống chút mưa, vậy cùng mùa đông không khác gì nhau.

Giản Vô Tranh mới vừa lấy ra quần áo ném cho Vương Tử Khiêm, còn chưa mặc vào, đã cảm giác ô tô chạy vào đường nhỏ vô cùng xóc nảy. Ngoài cửa sổ xe một mảnh cây cối cổ đại, mờ mờ ảo ảo rất dọa người.

“Hắc, Nhị gia đây là muốn đi đâu đây.” Tài xế Hoắc Tam Nhi tức giận lắm bầm nói. Lúc trước tới cùng Nhị gia, cũng chưa từng đi qua con đường nào xấu như vậy.

“Phỏng chừng là đi đường tắt đó.” Triệu Lỗi một bên nhìn ngoài cửa sổ một bên hoài nghi nói, “Nói đi cũng phải nói lại, đường này thật đúng là rất dọa người, thứ gì cũng đen ngòm nhìn không thấy được.”

Trong bụng Giản Vô Tranh cũng không nắm chắc, may mắn trong xe sáng sủa, lại có Khiêm Tử bên cạnh, cũng không có gì đáng sợ nữa. Nghĩ nghĩ, anh đem tầm mắt từ ngoài cửa sổ dời về trong xe, nhìn về phía Vương Tử Khiêm ngồi bên cạnh.

So với những người khác bị con đường nhỏ đột ngột âm trầm này dọa kinh ngạc đến tỉnh ngủ, Vương Tử Khiêm lại ngủ say sưa. Thân thể dựa vào cửa xe vào đệm ghế dựa phía sau, trên người đắp tấm thảm lông Giản Vô Tranh phủ thêm cho y, đầu cúi thấp. Khuôn mặt xinh đẹp anh tuần giờ phút này lại như đứa trẻ ngây thơ đáng yêu.

Thật nên để y học đại học trước, khẳng định mê chết một đám người. Giản Vô Tranh nhàn nhạt nghĩ.

Đang đắm chìm trong YY đối với Vương Tử Khiêm, ô tô lại đột ngột thắng gấp, sau đó là vài tiếng chửi má nó.

(Tiêu: YY là viết tắt của ý dâm đó:)))

Giản Vô Tranh không chuẩn bị, thân thể theo quán tính nghiêng mạnh về phía trước, mắt thấy sẽ đập vào ghế trước, lại bị cánh tay từ bên cạnh duỗi tới vững vàng ôm vào trong ngực.

“Chết tiệt, con mẹ nó uống lộn thuốc rồi! Có bị mù không sao đi phanh xe!” Cả người dán trên vô lăng Hoắc Tam Nhi tức giận mắng, thỉnh thoảng xoa bóp ngực mình, phỏng chừng là bị đụng đau rồi.

“Này mẹ nó văng cả ra ngoài rồi.” Đầu đụng vào trên kính chắn gió Triệu Lôi hiện tại vụn phần hồi hận trước đó không cài dây an toàn, liền tới cả cái đầu, không cần phải nói khẳng định sưng thành cái bánh bao rồi.

Không để ý đến hai người phía trước chửi má nó liên tu bất tận, Vương Tử Khiêm cúi đầu nhìn Giản Vô Tranh trong ngực mình, dùng mắt hỏi cậu có đụng vào đâu không.

“Không sao.” Giản Vô Tranh lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy đối phương ra ngồi thẳng dậy, nhìn về hai chiếc Hummer phía trước đột ngột dừng lại.

Chỉ thấy Gian Tam Sinh ngồi trên chiếc xe đầu tiên từ trong xe chui ra, phát cánh tay ý bảo tất cả bọn họ xuống xe. Mọi người mặc quần áo chống rét, rồi từ trong xe đi ra, tới bên cạnh Giản Tam Sinh.

“Con mẹ cái xe quái quỷ, đúng lúc này thì hỏng.” Giản Tam Sinh một tay ôm túi, một tay mang theo điều thuốc đã hút một nửa, vươn chân trái dè lên bánh xe, “Tam Nhi, cậu cùng Đại Thắng đi xem chuyện gì xảy ra, có thể sửa thì nhanh làm cho xong việc, không thể thì tính sau.”

Mọi người lúc này đều đã hiểu được, nguyên lai là xe hư rồi.

“Còn không phải Nhị gia anh nói muốn đi đường tắt sao, nằng nặc đòi đi cái đường xấu này, nếu không sao xe hư giữa đường được chứ.” Ngũ Lôi khép chặt y phục trên người, nhỏ giọng oán giận nói.

Những người khác nghe được lời này của Ngũ Lôi, cũng đều bắt đầu lầu bầu.

Giản Tam Sinh lập tức trừng mắt lên, hung hăng liếc Ngũ Lôi, mắng: “Con mẹ nó ta hơn nửa đêm rảnh đến mức phải cho tụi bây đi đường nhỏ này hả? Lão tử còn không phải vì để cho tụi bây mau chóng đến nơi ngủ ngon một giấc! Con bà nó thật sự là cái đám vô ơn, đều cút hết cho ta!”

Biết rõ tính tình Giản Tam Sinh Ngũ Lôi vừa nghe lời này lập tức sửa miệng, xum xoe nói: “Biết Nhị gia hiểu rõ chúng tôi nhất mà, đây chẳng phải đang pha trò cho ngài sao. Nhị gia lạnh không? Bằng không tôi lấy thêm quần áo nữa cho ngài nha?”

Đang lúc Giản Tam Sinh muốn phát tác, vừa mới được hán phái đi kiểm tra ô tô Hoắc Tam Nhi mặt thối trở lại.

“Nhị gia, xe hình như không có hư.” Hoắc Tam Nhi kỳ thật muốn nói xe căn bản không có hư, nhưng lại sợ mình xem xét sai, vì vậy nói ra miệng liền thành hình như.

“Không hư?” Giản Tam Sinh đảo con ngươi, hoài nghi nói: “Không hư sao bỗng dưng không chạy được nữa? Khó có thể nào là hết xăng được đúng không?”

“Xăng còn hơn nửa bình đó.” Đại hán đầu bóng lưng tên Đại Thắng lúc này cũng đã tới, một bên chà tay vào quần, một bên hàm hậu trả lời.

“Này con mẹ nó, chẳng lẽ gặp quỷ rồi?” Giản Tam Sinh vừa nói thầm vừa suy xét trong lòng, nói cũng đúng, xe đại ca chuẩn bị cho làm sao có thể bị hư giữa đường như vậy? Đây chính là Hummer hơn hai trăm vạn một chiếc, không phải hàng xài lại rẻ bèo.

“Nhị gia, không bằng tôi lấy dây kéo xe này đi thôi, lè mè ở chỗ này như vậy nữa cũng không làm nên chuyện.” Vẫn không mở miệng Liêu Hiểu Thịnh lúc này đột nhiên vừa cười vừa nói.

Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn cậu ta một cái, tay lớn vung lên, nói: “Cứ như vậy đi, Tam Nhi cậu đem xe chạy trước, Hiểu Thịnh à, cậu đi tìm xem cốp sau có sợi dây nào thô chút không.”

Hai người đáp lời, nhanh chóng chuẩn bị.

Một lát sau, Hoắc Tam Nhi lại mặt thối trở về, lần này hán không chỉ có sắc mặt khó coi, trong thanh âm còn lộ ra do dự không chắc: “Nhị gia, xe kia của em cũng ”hư” rồi.”

“Chết tiệt, cậu làm rõ chưa, hư thật hả?!” Giản Tam Sinh không thể tin nổi gầm nhẹ.

“Thật mà, làm thế nào cũng không khởi động được.”

Nghe được câu trả lời của Hoắc Tam Nhi, mới vừa cầm sợi dây tới Liêu Hiểu Thịnh như là nghĩ tới điều gì, mạnh xoay người lùi lên xe kia của mình, sờ mó một trận, sau đó sắc mặt đồng dạng không tốt bước tới: “Xe tôi cũng khởi động không được nữa.”

“Móa!” Giản Tam Sinh hung hăng chửi một câu, mắng: “Thực mẹ nó tới số xui của tôi rồi, bày đặt đường tốt không đi đòi đi đường tắt này. Trời tối đụng phải tà thần!”

Nghe Giản Tam Sinh chửi bới, trong lòng mọi người đều có chút tự hiểu, thế này là mẹ nó đụng phải quỷ thiệt rồi.

Bất quá dù sao cũng là đám làm nghề đào mồ quật mả, cho dù biết là đụng quỷ, cũng không ai tỏ vẻ kinh sợ quá lớn.

“Nhị gia, làm sao bây giờ?” Anh chàng đầu trọc trước đó đón tiếp ở cửa nhà họ Liêu tên Ngô Khôn trừng to mắt nhìn bốn phía, thấp giọng hỏi, “Bằng không chúng ta đều quay lại trên xe, chờ hừng đông rồi nghĩ biện pháp.”

“Nhảm nhí!” Giản Tam Sinh hùng hùng hổ hổ: “Giản gia và Liêu gia dù gì cũng không phải dễ chọc, hôm nay có thể bị một con quỷ dọa sợ mềm nhũn sao?”

“Đúng đó!” Triệu Lỗi tức giận sáp lại nói: “Con mẹ nó thần quỷ sợ ác nhân! Ấm để cho lão tử đụng vô lăng, lão tử liền mẹ nó đem người bắt tới giết cho chết!”

Nói xong, xắn tay áo lên hướng bụi cỏ chung quanh đi đến, rất có tư thế muốn cùng quỷ đánh một trận.

Chỉ bất quá đi chưa được mấy bước, Triệu Lỗi đột nhiên cảm thấy dưới chân hẫng một cái, sau đó cả người khổng chế không được mà rơi xuống.

“Chết tiệt!!” Triệu Lỗi sợ hãi rống một tiếng.

Những người khác nhìn Triệu Lỗi giẫm lên khoảng không, đều vội vàng đưa tay đến kéo, đáng tiếc không ai kịp tới bắt lấy tay gã, chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Lỗi té xuống.

Giản Tam Sinh vừa thấy tình huống này, vội vàng chạy đến nơi Triệu Lỗi té xuống, rống to: “Tiểu Lỗi Tử! Triệu Lỗi! Triệu Lỗi?!”

Mà ngã đến mặt đất Triệu Lỗi sau cú rơi này một bên chửi má nó một bên xoa đầu đứng lên, hôm nay gã thật đúng là sút mẻ không nhẹ, đầu tiên là trước ngực, lúc này là đầu.

Phủi phủi đất trên người, Triệu Lỗi vội vàng đáp lại tiếng la phía trên: “Nhị gia, tôi không sao đâu! Ném cho tôi đèn pin, tôi nhìn xem thử có thể tự mình đi lên không!”

Chỉ chốc lát sau, một đèn pin mắt sói màu đen bật sáng từ phía trên hố đất rơi xuống bên cạnh, vừa vặn trúng đồng đất mềm, Triệu Lỗi đi qua lấy đèn pin rồi chiếu sang bên cạnh.

Không chiếu thì hay rồi, một lần chiếu này, liền túa ra một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trong phạm vi chiếu xạ của ánh đèn pin, một khối thi thể đang phân hủy lẳng lẳng nằm cách đó không xa. Đầu thi thể hướng về phía sâu bên trong đèn pin không chiếu tới, hiển nhiên là đang lúc đi vào trong gặp người sau lưng hạ độc thủ, loại chuyện này trong hành động trộm mộ rất thường thấy.

Nói như vậy xe của đám người bọn họ chính là bị người anh em này chính rồi, chắc là muốn bọn họ an táng cho hần nhĩ? Triệu Lỗi trong lòng âm thầm cân nhắc.

“Tôi nói nha người anh em, người cho dù muốn chúng tôi chôn cất đằng hoàng cho người, cũng không thể làm trò tổn hại này chứ?” Triệu Lỗi đi qua đá đá thi thể thối rửa một nửa nọ, sau đó che miệng mắng: “Chết tiệt thật mẹ nó buồn nôn.”

Lúc này Giản Tam Sinh phía trên nhìn thấy phía dưới hồi lâu không có động tĩnh liền hô lên: “Tiểu Lỗi Tử, cậu con mẹ nó làm cái quái gì đấy? Có thể lên hay không hả?”

“Nhị gia, vẫn là ném cho tôi sợi dây đi, cao bỏ mẹ luôn.” Triệu Lỗi một bên quát một bên lại nắm đèn pin chiếu sang bên cạnh, sau đó bỗng dừng cả người gắt gao nhìn thẳng phía trước bất động, lúc hô lên lần nữa trong thanh âm đã mang theo chút run rẩy: “Chờ một chút, chờ một chút, Nhị gia! Chết tiệt con mẹ nó.....Đây, đây là một đạo động nha!”

9. Quyển 1 - Chương 8: Khuôn Mặt Quái Dị

Một thời Tây Chu phần lớn là không niệm phong không xây dựng, mà ngay cả Vương lăng cũng là như thế, cũng khó trách bọn họ lại dựa vào phương thức này phát hiện mộ. Cũng không biết chủ mộ có địa vị gì, hơn nữa nhìn xem đạo động này ý tứ rất rõ ràng đã có người so với bọn họ nhanh chân đến trước. Cái gọi là tặc không đi vô ích, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vậy bên trong mộ hẳn là không còn dư thừa thứ gì đáng giá.

Nhưng để tìm mộ Chu Công trong truyền thuyết nọ, thì thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót.

Hung hăng hút điều thuốc, Giản Tam Sinh ném đầu lọc trên mặt đất dùng chân nghiền nghiền, quyết định chủ ý: “Lấy hàng ra, chúng ta đi xuống xem một chút, biết đâu con mẹ nó sẽ đụng phải đó.”

Mọi người vừa nghe, vội vàng quay đầu vào xe lấy trang bị.

Hoắc Tam Nhi vừa muốn đi, nhớ tới gì đó lại đảo ngược về hỏi: “Nhị gia, xe làm sao bây giờ, cứ để ở đây như vậy?”

Nghe thế Giản Tam Sinh tùy tiện giơ một ngón tay: “Tam Nhi cậu theo mấy người bọn họ ở đây chờ, phỏng chừng cũng không phải hồ to gì, nhìn qua một vòng rồi bọn ta lên ngay.”

Dạ một tiếng, Hoắc Tam Nhi vui tươi hơn hớn gọi mấy người khác: “Đi đi, lên xe đánh bài.”

Còn chưa tới nơi liền đụng phải một Thục Khanh, Giản Vô Tranh hiển nhiên cũng muốn đi theo xuống xem một chút, dù sao đại ca từng nói muốn để cậu tiếp xúc với cảnh đời.

Đạo động là từ trên đào xuống, nối thẳng với đỉnh hành lang. Vài người mắc dây xong, đều trèo theo mép khanh đi xuống. Đi ở cuối cùng Vương Tử Khiêm đem một thanh đoản kiếm vô cùng sắc bén cắm vào đai vũ trang ở đùi phải, nói với Giản Vô Tranh: “Tôi xuống trước.”

Giản Vô Tranh nhìn hai chữ triện cổ trên chuôi thanh đoản kiếm mơ hồ gật đầu.

(Chữ Triện là một kiểu chữ cổ của thư pháp Trung Quốc. Nó có nguồn gốc từ chữ giáp cốt thời nhà Chu và phát triển ở nước Tần trong thời kì Chiến quốc. Kiểu chữ triện của nhà Tần trở thành dạng chữ viết chính thức cho toàn Trung Quốc dưới thời nhà Tần và tiếp tục được sử dụng rộng rãi để khắc trang trí trên các ấn tín dưới thời nhà Hán.)

Chỉ thấy Vương Tử Khiêm đi tới miệng hố cũng không để ý gì đến sợi dây thừng, mà nửa ngồi xổm xuống, đem tay phải chống bên hố, sau đó nhẹ nhàng nhảy một cái liền thả người nhảy xuống, trọng lượng cơ thể khiến y lúc rơi xuống đất không thể không dùng năm ngón chân chống đất để chậm lại lực chấn động.

Thanh âm rơi xuống kinh động vài người đã đi vào hành lang, Giản Tam Sinh quay đầu lại nhìn thoáng qua thảm mắng: “Tiểu tử thôi.....” Rồi cũng không ở đó để ý tới nữa.

Vương Tử Khiêm đứng dậy, ngẩng đầu hướng về phía miệng hố thấp giọng kêu: “Vô Tranh.”

Nghe được tiếng kêu, Giản Vô Tranh lúc này mới theo sợi dây chậm rãi xuống hố, sau đó nương theo cánh tay Vương Tử Khiêm vũng vàng rơi xuống đất.

Trong mộ đạo không có ánh sáng, Giản Tam Sinh liền gọi Ngũ Lôi cùng thủ hạ Liêu Hiểu Thịnh là một người cao to tên Thiết Khoan bật sáng hai đèn pin mắt sói, cũng may mộ này đã được người đào, không cần lo lắng mộ khí không sạch sẽ.

Mọi người khi đi qua bộ thi thể đang phân hủy nọ cũng không tự chủ được mà vây xem một chút, cũng đối với người anh em bị hạ độc thủ thể thảm này tỏ vẻ thương tiếc. Giản Tam Sinh cân nhắc chờ lúc trở về nhất định phải đem thi thể này ra tìm một chỗ chôn cất đàng hoàng, nếu không xe bọn họ phỏng chừng vẫn không chạy được.

Giản Vô Tranh lần đầu tiên vào mộ, không khỏi quay về hướng vách tường rập rờn ngạc nhiên nói: “Trên tường này hình như có gì đó?”

Nghe nói như thế, Ngũ Lôi đi ở một bên không nhịn được cười một cái, nhai nướu đáp: “Tam gia không hiểu rồi, thứ trên tường này là bích họa, dùng để ghi chép công tích vĩ đại của chủ mộ khi còn sống, bất quá bình thường đều là dùng để ba hoa, thật hư phải đến được quan tài đặt thi thể mới có thể biết được.”

Ở một tiếng, Giản Vô Tranh liền không nhìn vách tường hai bên nữa, mà chuyển hướng đèn pin chiếu xạ sâu bên trong mộ đạo.

Đi ước chừng hơn mười thước, một cánh cửa đen màu đen hé mở liền hiện ra trước mắt mọi người. Hai bên trái phải cửa đá đều khắc một linh thú hung thần ác sát, con bên trái chân đạp vô số tiểu quỷ âm tà, con bên phải thì trực tiếp mở ra miệng rộng như bồn máu nuốt ác quỷ vào bụng, hai mãnh thú điêu khắc đều là rồng sừng hổ râu, uy phong không thôi.

Từ trong miệng Nhị ca Giản Vô Tranh biết được hai con điêu khắc trên cánh cửa chính là thần thú bảo vệ mộ, dùng để trấn áp tà quái, cũng dùng để cảnh cáo kẻ trộm tự tiện xông vào mộ thất.

Cửa đá hé mở, hiển nhiên trước đó đã có người loại bỏ cơ quan trên cửa.

“Đi vào rồi đều mở đèn sáng lên hết cho ta, chúng ta lần này đến cũng không chỉ vì đồ vàng mã trong mộ.” Giản Tam Sinh cầm đèn pin lên, dẫn đầu đi vào.

Đi vào trong mộ thất, tầm nhìn liền thay đổi rộng rãi hơn nhiều, ánh đèn pin vậy mà không thể chiếu thẳng đến đầu cuối. Nhưng có thể nhìn thấy, trên bệ trung tâm mộ thất đặt một khối quan tài, nắp quan tài đã mở ra, đặt nghiêng một bên.

Mọi người lập tức vây sang nhìn xem, mặt trong quan tài lại không hề có gì, quả nhiên đã bị viếng thăm.

“Chết tiệt, đến mức này sao, ngay cả xương cốt cũng bưng đi.” Triệu Lỗi liếc mắt vào trong quan tài, liền mất hứng, mang theo đèn pin đi chung quanh muốn nhìn một chút xem có gì sót lại không.

“Phải, ở đây phỏng chừng thật sự không có gì tốt để nhặt nữa. Không bằng ta sớm đi lên thôi.” Ngũ Lôi nhu nhu mắt, “Tranh thủ thời gian còn chưa quá muộn, còn có thể ngủ một giấc an ổn.”

Giương mắt nhìn những người khác một chút, Giản Tam Sinh không lên tiếng, anh từ trong túi móc ra điều thuốc châm lửa, chậm rãi hút một hơi. Không phải anh không muốn lên sớm một chút, mà là cảnh tượng này thấy thế nào cũng quen mắt lắm, cảm giác không lâu trước hình như từng như vậy một lần rồi, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi là cái gì. Anh nhắc chân hướng nhĩ phòng (phòng phụ hai bên) bên cạnh lướt qua, không có gì bất ngờ, nơi đó cũng còn lại mấy hũ gốm vỡ, xem ra thứ đáng giá sớm đã bị chuyển đi hết.

Xuống đất đào hầm thường xuyên đục phải loại tình huống này, cùng một mộ trải qua vài nhóm người quét qua, cuối cùng ngay cả chút căn bản cũng không thừa lại.

Anh lại đi trở về bên cạnh quan tài, thấp người nhìn nhìn, quả nhiên, không có bia giới thiệu chủ mộ, cũng không thuyết minh gì, chỉ vài nét bút ngoáy thêm đồ án quỷ dị, không biết tượng trưng cho cái gì.

“Nhị ca.” Giản Vô Tranh cũng nhìn một chút, sau đó cau mày đi tới bên cạnh anh hỏi: “Quan tài này là cho nữ nhân hay cho trẻ em dùng? Nhỏ quá vậy?”

Những lời này của tiểu tổ tông thoáng cái đã thức tỉnh Giản Tam Sinh, anh bỗng dưng nhớ tới, trước đó bọn họ ở thôn Lư Gia mộ đạo được trong dãy núi Qua Tử kia chính là quy cách thế này, hành lang nối thẳng tới quan tài nửa khép nửa mở trong mộ thất hơn nữa quan tài chỉ cỡ hai phần ba quan tài bình thường, như là che chỗ vật gì đó mà vững vàng trấn thủ ở đây, mà thứ trong quan tài nọ.....

Nghĩ vậy, Giản Tam Sinh không nhịn được đổ một thân mồ hôi lạnh, anh lau mặt, vừa chuẩn bị gọi mọi người mau chóng đi lên, chợt nghe Vương Tử Khiêm bên cạnh thấp giọng nói: “Tất cả dừng nhúc nhích,

bên kia có thanh âm.”

Thanh âm Khiêm Tử mặc dù không lớn, nhưng ngoài ý muốn trầm thấp hữu lực. Mọi người vừa nghe lập tức đều ngừng động tác trên tay, tập trung tinh thần về tai nghe.

Trong mộ thất vốn cũng không có đồ vật gì, mọi người vừa an tĩnh lại, càng có vẻ yên ắng trống trải, nơi đèn pin chiếu không tới được âm trầm tối tăm rất dọa người.

Đối mặt với sự yên tĩnh bất thành linh, Giản Vô Tranh chung quy cảm thấy có chút bất an và sợ hãi, trống ngực đều có chút gia tốc, bên tai chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của mình, thân thể vô thức nhích sang bên cạnh Khiêm Tử.

Mơ hồ, trong không khí truyền đến thanh âm thâm thì, tựa hồ nhiều người đang vây quanh cùng nhau thương lượng cái gì đó khi thì dứt quãng khi thì liên tục, cảm giác nọ thật giống như có một nhóm người đang nhìn chăm chăm vào bạn, thường thường còn thảo luận đôi ba câu, làm cho lòng người phát hoảng, vô cùng khó chịu.

Mọi người đều hít thở một cách kiềm nén, hiển nhiên cũng đã nghe được.

Như vậy còn chưa hết, thanh âm kia giữa loại hoàn cảnh an tĩnh này càng phát ra rõ ràng, hơn nữa có xu hướng càng ngày càng gần, thật giống như mấy tên thì thầm kia đang chậm rãi, cẩn thận hướng đến nơi này.

Giản Vô Tranh cảm giác da đầu mình thoáng cái nổi rần rần, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, giữa lúc hốt nhiên này những nơi đèn pin chiếu không tới đều lộ vẻ gì đó đáng sợ, tựa như có rất nhiều người đang ẩn trong bóng tối nhìn bạn chăm chăm, không ngừng nhỏ giọng nói gì đó.

Không biết có phải là một nhóm trộm mộ khác tiến đến hay không, Giản Vô Tranh không ngừng an ủi mình, nhưng lại lập tức bị lý trí phản bác, nếu thật sự là trộm mộ, làm sao có thể dùng phương thức quỷ dị rõ ràng sẽ bị phát hiện như vậy để tới gần bọn họ?

Tai nghe thanh âm càng ngày càng gần, mọi người đều đem tay đặt trên vũ khí bên hông. Vương Tử Khiêm càng nhẹ nhàng tiến lên từng bước, đem Giản Vô Tranh bảo hộ sau người.

“Tôi đi nhìn xem xảy ra chuyện gì.” Vóc người có chút cao lớn Thiết Khoan nhìn không được, đề thanh âm thô ráp nói.

Mặc dù trong lòng Giản Tam Sinh đối với thứ ẩn trong bóng tối kia đại khái đã có tính toán, nhưng anh cũng không ngăn cản giờ đèn pin từng bước hướng về phía phát ra tiếng của Thiết Khoan, chỉ gạt đầu ý bảo gã hết thấy cẩn thận.

Thiết Khoan ý vào tường tá mình cao lớn, liền thẳng lưng lớn gan lần mò đi về phía trước. Trực giác thanh âm kia cách mình càng ngày càng gần, nhưng trong phạm vi ánh đèn pin như trước không hề có gì, chỉ có mấy bình gốm vỡ tản mát ở góc tường. Có khi nào thanh âm nọ là từ mảnh nhỏ gốm nhỏ phía dưới phát ra không? Nghĩ thế, gã liền đem AK-47 trong tay nâng lên kẹp giữa cánh tay, tay kia cầm đèn pin chậm rãi hướng đến nơi đó.

Còn chưa đi được vài bước, cả người Thiết Khoan đột nhiên cứng ngắc từ đầu đến chân. Gã cảm giác được, vật kia không phải phía dưới những mảnh gốm vỡ, mà là trên đỉnh đầu gã, loại khí tức âm lãnh này đang từ trên xuống dưới chậm rãi thấm vào da tay của gã. Đèn pin vội vàng quét hướng lên, chỉ thấy thành linh vọt vào mi mắt một khuôn mặt lớn trắng bệch buồm ngược xuống.

Trên khuôn mặt nọ ngoại trừ hai lỗ thủng màu đen nằm vị trí mắt ra không còn ngũ quan nào khác, lỗ đen quỷ dị, tái nhợt mà không có một tia sinh khí cứ như vậy lẳng lặng đối diện cùng Thiết Khoan.

Vài người phía sau cũng đồng thời thấy được cảnh tượng như thế, thẳng đến khi Vương Tử Khiêm kịp phản ứng đầu tiên găm nhẹ một tiếng: “Chạy!” Thiết Khoan kia mới chuyển động thân hình cao lớn một cái, lao đảo lui về phía sau từng bước một.

“Đệt con mẹ nó!” Có người giơ súng liền hướng khuôn mặt lớn quái dị nọ bắn một tràng đạn, những người khác kịp phản ứng cũng đều nâng vũ khí trong tay lên, nhưng không ngờ tới khuôn mặt quái dị nọ không hề bỏ chạy, ngược lại thoáng cái dính trên nửa người trên của Thiết Khoan.

Thiết Khoan nọ cũng coi như là một kẻ không tòi, trở tay phải kéo tóc phía sau khuôn mặt quái nọ, muốn kéo nó từ trên người mình xuống. Triệu Lỗi nhìn thấy cảnh tượng này liền muốn đi tới hỗ trợ, ai ngờ vừa mới túm lấy mái tóc nhồn buồn nọ chợt nghe thấy Thiết Khoan phía dưới phát ra một tiếng tru tê tâm liệt phé.

Nguyên lai, từ trong hai lỗ đen vị trí mắt của khuôn mặt quái dị nọ bỗng đầu vươn ra vô số xúc tu thật nhỏ mềm, trực tiếp chọc vào trong đôi mắt Thiết Khoan đang kề sát với nó.

Tất cả mọi người bị tiếng hét thảm này kinh động đến sửng sốt, Triệu Lỗi cách gần nhất, càng sợ đến trực tiếp vứt tóc trong tay, ngây ngốc đứng nhìn hết thảy trước mắt.

Mắt thấy Thiết Khoan đã đau đớn lăn lộn trên mặt đất, Vương Tử Khiêm một bước vọt tới dùng tay phải túm lấy tóc phía sau khuôn mặt quái gỡ nọ, cánh tay phát lực mạnh một cái, cứng rắn xé ra khuôn mặt quái gỡ dính theo xúc tu trên mặt người, sau đó hung hăng vứt lên vách tường.

Khuôn mặt lớn nện trên vách tường, bị đau phát ra một tiếng rú quái dị, liền chui vào trong bóng tối biến mất vô tung, nhưng Giản Tam Sinh mắt tinh nhìn thấy thứ phủ trên người nó cùng khối trong tay giống nhau.

“Con mẹ nó đừng để cho thứ đó chạy, vật trên người nó đối với chúng ta hữu dụng!” Giản Tam Sinh mắng to một tiếng, vội vàng gọi mọi người đuổi theo: “Khiêm Tử cậu cùng Hiểu Thịnh nhanh chóng đuổi theo! Đôi mắt này của Thiết Khoan coi như bỏ đi rồi, Tiểu Tranh em trở về gọi người xuống, nâng Thiết Khoan lên xe cầm máu trước. Lôi Tử hai người các cậu đi theo tôi!”

Giản Vô Tranh nhìn thấy những người khác đều chạy mất bóng, trong lòng hỗn loạn muốn chết. Từ trên mặt đất nhật lên đèn pin mắt sói kia của Thiết Khoan, nhìn gã cao to còn đang bụm mắt rên rỉ trên mặt đất kia, cậu đã cảm thấy sau lưng một mảng mồ hôi lạnh.

“Người ở chỗ này chờ, ta lập tức trở lại tìm người tới.” Liều mạng dè nén xuống run rẩy trong thanh âm, Giản Vô Tranh xoay người liền chuẩn bị trở về hành lang vừa rồi đã đi đến kia. Chẳng qua chân vừa nhấc lên còn chưa hạ xuống, liền bị người phía sau bắt được bả vai. Hoài nghi quay đầu lại, Giản Vô Tranh thề cậu nhìn thấy tuyệt đối là cảnh tượng chấn động khủng bố nhất trên đời này.

Chỉ thấy cả người Thiết Khoan đã đứng thẳng dậy, đầu đối diện với mặt cậu. Cái đầu nọ đã hoàn toàn nhìn không ra hình người, vô số xúc tu từ con mắt, lỗ mũi, miệng và trong tai chui ra. Mà tư thế há mồm như đang gắng sức phanh ra nọ cực kỳ không bình thường, phảng phất như có vật gì đó lập tức sẽ từ trong cái mồm há to nọ vươn đến.

10. Quyển 1 - Chương 9: Đầu Người Chết

Dọc theo lộ tuyến một đường đuổi theo khuôn mặt quái nọ, lại phát hiện ngôi mộ này cũng không nhỏ như trong tưởng tượng.

Cổ mộ thời Tây Chu đơn giản mộc mạc, không hề có trang sức quá mức xa hoa, chỉ đặt vật phẩm quý giá tượng trưng cho thế lực và địa vị của chủ mộ ở những vị trí trọng yếu. Không giống đại mộ thời Đường, phá núi làm lăng, trong mộ đình đài lầu các, cùng nơi chủ mộ ở khi còn sống cơ bản giống nhau.

Đứng trước tường đá băng lãnh, Liêu Hiểu Thịnh nghi hoặc nhăn mi, hần xác định hần không nhìn lầm, vừa rồi khuôn mặt quái như quỷ kia tuyệt đối là đến đây mới không biết đi đâu. Thế nhưng nhìn vách tường bốn phía xây đá vuông thuần một sắc này, cũng không có vẻ như có khe hở gì có thể chui vào.

Có khi nào là dưới đất không? Trong lòng âm thầm cân nhắc, Liêu Hiểu Thịnh quay đầu nhìn Vương Tử Khiêm đứng bên cạnh.

Chỉ thấy Vương Tử Khiêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn gạch đá trước mặt, tiếp theo tùy tiện đưa tay nhấn một cái. Chợt nghe một tiếng cơ quan nổ, vốn tưởng rằng cuối hành lang là ngõ cụt vậy mà xuất hiện thông đạo

kia.

Từ đai vũ trang bên hông tùy tiện rút ra một con dao gấp quân dụng tinh xảo, Vương Tử Khiêm đem nó vung văng cắm giữa khe hở của cơ quan gạch đá, để kẹp chặt vận tác của toàn bộ cửa đá. Sau đó nhìn cũng không thèm nhìn Liêu Hiểu Thịnh một cái, bước nhanh đuổi vào trong bóng tối.

Móa.....Liêu Hiểu Thịnh thoáng sửng sốt, tâm nói người này quả thực không xem sự tồn tại của hắn ra gì, cũng liền nhanh chóng đuổi theo.

Hành lang này so với cái trước đó càng thêm u ám âm lãnh, không chỗ nào không tỏa ra hàn khí quỷ dị. Hơn nữa cả thông đạo đều có chút nghiêng xuống phía dưới, chắc là thông hướng về phía tầng dưới của ngôi mộ này.

Biết thứ quý nọ trốn ở chỗ này, Liêu Hiểu Thịnh càng thêm cẩn thận, đèn pin mắt sói bắn quét bốn phía, không buông tha một góc tối nào, sợ bỏ sót gì đó.

Hành lang nghiêng xuống dưới không dài, đi theo Vương Tử Khiêm phía trước, chỉ chốc lát sau liền ra khỏi con đường chật hẹp, tiến vào một mộ thất càng thêm rộng rãi.

Cường độ ánh sáng của đèn pin mắt sói ở chỗ này rõ ràng đã bị hạn chế, vốn chiếu xạ thẳng hướng khoảng cách 350m độ sáng ở chỗ này lại chỉ có thể chiếu ra xa 5, 6m, ngay cả vách tường mộ thất cũng nhìn không thấy, thật giống như trong không khí của nơi này có chứa phần tử có thể hấp thụ ánh sáng, ngăn cản sự tiếp cận của nguồn sáng.

Liêu Hiểu Thịnh sờ sờ trên người, thầm hận tại sao trước khi xuống không đem đèn pha xeon. Loại đèn pha xeon HID này còn gọi tắt là đèn pha HID, là một loại đèn cầm tay chống lửa siêu bạch quang kiểu mới, thân đèn do vật liệu nhựa chống đạn, có tính chống ăn mòn cực mạnh, kết cấu nhẹ nhàng, thuận tiện mang theo. So với tầm bắn siêu xa của nó LED của đèn pin mắt sói kém xa, hơn nữa đối với sương mù có lực xuyên thấu cực mạnh, nghe nói xa nhất có thể chiếu xạ hơn 3500m.

Bọn họ trước khi đến Thiểm Tây lần này, Giản Thiên Hằng liền đặc biệt dùng số tiền lớn chuẩn bị đến mấy cái. Chỉ tiếc trước khi xuống không nghĩ tới khanh sâu như vậy, cho nên mọi người cũng không mang.

Không thể nhìn rõ hoàn toàn tình hình chung quanh, loại này trạng thái khiến người ta cực kỳ bất an.

“Vật kia ở ngay đây.” Như có thể nhìn thấy được, Vương Tử Khiêm nhìn chăm chăm nơi nào đó trong bóng tối, nhàn nhạt nói.

Nghe được lời của y, Liêu Hiểu Thịnh không tự chủ được nắm chắc súng trong tay, vừa muốn mở miệng hỏi Vương Tử Khiêm có chắc vật kia ở hướng đó không, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng gọi thấp.

“Khiêm Tử!” Nguyên lai là Giản Tam Sinh mang theo Ngũ Lôi cùng Triệu Lỗi chạy tới, chắc là thấy được dao xếp quân dụng của Vương Tử Khiêm cắm giữa cơ quan thạch bích.

“Tìm được vật kia chưa? Trên người nó mang cái kia cùng Ngũ Hồ Cầm Dương Bàn lần trước chúng ta từ trong ngôi mộ ở đây Qua Tử mò ra được giống nhau như đúc, đây là mấu chốt để tìm được mộ Chu Công, tuyệt đối không thể để nó chuồng mất.” Giản Tam Sinh nhìn chung quanh đen ngòm một mảnh cùng ánh sáng của đèn pin mắt sói trong tay Liêu Hiểu Thịnh, đảo đảo trông mắt, nói: “Xem ra trong không khí nơi này có vật chất trở quang, tắt cả mọi người cẩn thận chút, thứ nọ muốn ở chỗ không lành này mai phục chúng ta.”

Ngũ Lôi và Triệu Lỗi gật đầu, đều lấy ra đèn pin mắt sói của mình bật sáng, để gia tăng hết sức khả năng nhìn kỹ không gian, đề phòng bất trắc.

“Khiêm Tử.” Giản Tam Sinh gọi một tiếng, vừa định bảo đối phương ở phía trước dẫn đường, nói mọi người nhanh chóng đem thứ nọ giết chết rồi cầm đồ ra ngoài, nhưng nhìn thấy y đột ngột quay đầu lại, bình tĩnh nhìn thông đạo vừa đến không hề nhúc nhích.

Như đang tập trung tinh thần lắng nghe gì đó, con mắt Vương Tử Khiêm có chút mị lên, rồi lại sau một khắc không thể tin mà bỗng chốc trừng lớn.

Điều này làm cho Giản Tam Sinh không khỏi sửng sốt, hẳn chưa từng nhìn thấy Khiêm Tử lộ ra loại vẻ mặt này, chẳng lẽ lại có thứ biến thái gì đó đã tới? Vậy thì phiền toái rồi, bọn họ chỉ có mấy người sợ rằng không đủ.

Không đợi Giản Tam Sinh hỏi ra miệng, Vương Tử Khiêm đã xoay người, vài bước liền biến mất trong thông đạo vừa đến.

“Chết tiệt!” Giản Tam Sinh sau khi phản ứng một chút lập tức rống to thành tiếng: “Khiêm Tử cậu cậu trở lại đây cho tôi!”

Những người khác nhìn thấy loại tình huống này cũng đều hoảng hồn, mắt Vương Tử Khiêm, chỉ còn mấy người bọn họ đối phó vật kia, không biết sẽ có kết quả như thế nào.

Lại nói đến bên kia, Giản Vô Tranh vừa quay đầu, lại bị khuôn mặt sớm đã thay đổi hoàn toàn của Thiết Khoan dọa đến tiếng kêu đều kẹt trong cuống họng. Từ giữa ngũ quan của Thiết Khoan xúc tu rậm rạp, giống như vòi bạch tuộc không ngừng lay động giãy giụa, thậm chí còn quấn quanh nhau mở rộng hướng ra phía ngoài.

Khoảng cách cực kỳ gần, khiến Giản Vô Tranh có thể thấy rõ lông tơ phía trên mỗi một xúc tu. Cậu thật hy vọng loại thời điểm này có thể chết ngất đi cho rồi, thế nhưng kích thích vô cùng mãnh liệt lại làm cho cậu giờ khắc này vẫn duy trì thanh tỉnh dị thường, thế cho nên cậu có thể thấy rõ ràng cái đầu hoàn toàn thay đổi hình dáng nọ đang giương nanh múa vuốt tới gần mặt mình.

Tim đập cơ hồ lao ra khỏi lồng ngực, toàn thân Giản Vô Tranh sợ hãi căng thẳng, trong óc không biết đang suy nghĩ loạn thất bát tao gì, mắt thấy quái vật kia càng ngày càng gần nhưng không hề có biện pháp gì, phảng phất như một mặt bóng ma tượng trưng cho tử vong chậm rãi phủ xuống.

Chỉ dựa vào ý chí muốn sống, cậu đưa tay mạnh mẽ đem đèn pin mắt sói dùng sức đánh qua, sau đó bất chấp tất cả tránh khỏi cái tay đang bắt lấy bả vai cậu xoay người bỏ chạy.

Chỉ là chưa chạy được vài bước, đã bị quái vật kia từ phía sau dùng một cánh tay vút bay lên tường.

Cả thân thể đập lên tường đau nhức khiến Giản Vô Tranh kêu lên một tiếng đau đớn, ghé vào trên mặt đất lạnh buốt hồi lâu vẫn chưa hồi phục. Cậu chỉ cảm thấy cánh tay Thiết Khoan đánh tới cương ngạch tựa côn sắt, đánh đến nửa cánh tay cậu đều chết lặng, mà lực đạo ném lên tường cũng làm trong miệng cậu nổi lên một cổ mùi máu tươi, lực phủ ngũ tạng đau như nát.

Nghe được tiếng bước chân của Thiết Khoan càng ngày càng gần, Giản Vô Tranh đấu tranh suy nghĩ muốn đứng dậy chạy trốn, nhưng đau nhức toàn thân khiến cậu căn bản không cách nào làm ra được phản ứng gì, chỉ có thể từ trong miệng tràn ra vài tiếng rên rỉ.

Ngay khi cậu ôm suy nghĩ cảm chắc sẽ chết, chuẩn bị đối mặt với quái vật càng ngày càng đến gần nọ, chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục nặng nề đột ngột từ trên thân thể truyền đến, ngay sau đó là thanh âm của vật nặng nện trên tường rồi rơi xuống đất, trong hỗn loạn Thiết Khoan đã hoàn toàn thay đổi quỹ đạo tru lên.

Mới vừa muốn tranh đấu đứng lên nhìn xem xảy ra chuyện gì, Giản Vô Tranh còn chưa kịp ngẩng đầu đã bị ôm vào một khuôn ngực rắn chắc ấm áp.

“Vô Tranh.” Thanh âm hơi lộ vẻ lạnh lùng của Vương Tử Khiêm vô cùng trầm thấp, mang theo một tia khàn khàn cùng thương tiếc vang lên bên tai. Không cần nhìn cũng biết, cái tên kia hiện tại nhất định vẻ mặt phức tạp đau lòng, thêm phần tội lỗi, đương nhiên loại vẻ mặt này sợ rằng chỉ có cậu mới có thể nhìn ra.

“Tôi không sao.” Giản Vô Tranh mạnh mẽ chống đỡ thoát khỏi ngực Vương Tử Khiêm, nhìn Thiết Khoan cách đó không xa còn đang mấp máy, miễn cưỡng kéo khóe miệng, cười nói: “Cậu nha lực thật là lớn, ngay cả vật kia cũng đá bay.”

“.....” Thế nhưng Vương Tử Khiêm tựa hồ đối với việc cậu cố ý tranh luận không có phản ứng, vẫn chỉ trầm mặc không nói, khuôn mặt vốn không có biểu cảm gì lại càng thêm lạnh lùng, trái ngược động tác trên tay càng thêm phần cẩn thận.

Vương Tử Khiêm trước kia thật sự không hiểu được cái gì gọi là sợ hãi, cho dù đối mặt với cương thi quỷ quái khó chơi đi nữa, cho dù lúc y còn bé trước khi gặp được Nhị gia, bị sói hoang trong núi vây bắt, thậm chí cho dù là đối mặt với tử vong, y đều chưa bao giờ run rẩy.

Nhưng ngay vừa rồi, y thật sự sợ. Y quả thực hối hận muốn giết chính mình. Y đã quên Vô Tranh chưa từng vào mộ địa, căn bản sẽ không có thuật phòng thân gì, y lại để cậu một mình vút lại phía sau.....

Nếu y mới vừa rồi không kịp thời chạy tới, nếu Vô Tranh thật sự bị trọng thương..... Y, đáng chết!

Nhìn sắc mặt âm trầm dọa người của Khiêm Tử, Giản Vô Tranh biết, người này đang vì hết thảy phát sinh vừa rồi, cảm thấy sợ hãi không thôi. Nam nhân thoát nhìn lạnh lùng cường đại này kỳ thật tương đối cổ chấp và không biết biểu lộ tình cảm.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, cậu không phải đã tới rồi sao.” Cắt đứt những suy nghĩ miên man của đối phương, Giản Vô Tranh đưa tay ấn lên cổ tay y, cố gắng trấn an.

Sau đó bỗng dưng nhận thấy được Thiết Khoan vừa mới bị Vương Tử Khiêm đá ra có dấu hiệu đứng lên, vội tiếp tục nói: “Hắn hình như còn chưa chết, chúng ta chạy mau đi.”

Nghe vậy Vương Tử Khiêm nhìn chằm chằm vào mắt Giản Vô Tranh vài giây, sau đó không nói một lời ôm lấy cậu, thấy Giản Vô Tranh có thể tự mình đi lại, liền cầm đèn pin bên hông bật sáng đưa cho đối phương, lôi kéo tay cậu hướng mộ thất chỗ đám người Giản Tam Sinh chạy đi.

Hôm nay chỉ có để cho Giản Vô Tranh đợi bên cạnh mình, y mới cảm thấy an tâm.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân thật lớn mà nặng nề, hiển nhiên là Thiết Khoan đã mất đi hình người kia đang đuổi theo. Thanh âm càng ngày càng gần cũng càng ngày càng dồn dập, tựa hồ quái vật kia đã tăng nhanh tốc độ.

Nhận thấy được điểm ấy, Vương Tử Khiêm đột ngột dừng bước, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Giản Vô Tranh dè xuống một khối gạch đá trên vách tường bên cạnh, đem đối phương đẩy vào trong thạch thất đã mở ra, nhẹ giọng nói: “Ở chỗ này đừng cử động.”

Sau khi phản ứng được Giản Vô Tranh chỉ kịp kêu một tiếng lo lắng trước khi cơ quan khép lại: “Khiêm Tử!” Liền chỉ có thể ở một tia hờ cuối cùng còn sót lại trông thấy đối phương đem đai vũ trang trên đùi phải rút đoản kiếm có khắc chữ triện cổ kia ra.

Cơ quan hoàn toàn khép lại, rốt cuộc nhìn không thấy tình hình bên ngoài nữa Giản Vô Tranh không nhịn được bắt đầu vì Vương Tử Khiêm lo lắng, Khiêm Tử đưa đèn pin mắt sói trên người cho cậu rồi, vậy y làm sao bây giờ? Y nhìn không thấy quái vật kia làm sao cùng nó đánh nhau, vạn nhất xảy ra chuyện gì.....Tên chết tiệt này, cứ như vậy đẩy cậu vào đây, cũng không nghĩ xem cậu có lo lắng hay không.

Không biết bên ngoài đang phát sinh chuyện gì trong lòng Giản Vô Tranh loạn thành một đoàn, thật hận mình chưa từng học chút quyền đạo gì gì đó, nếu không loại thời điểm này cũng có thể giúp một tay, không đến nỗi ở trong xó này chờ, để Khiêm Tử một mình mạo hiểm.

“Chết tiệt.....” Thì thảo mắng, Giản Vô Tranh vô thức bắt đầu đi qua đi lại. Nhưng chợt cảm giác bên chân đụng phải vật gì đó, nghi hoặc cầm đèn pin chiếu đến, lại bị thứ được ánh đèn pin chiếu vào dọa sợ hét thành tiếng.

Nguyên lai, đó cư nhiên là một đầu người chết màu xám trắng, con người trong hốc mắt đã thối rữa một nửa, lỗ mũi và trong cái miệng há hốc mấy con thi trùng không ngừng bò ra bò vào, cổ như bị vật gì đó chém đứt, chỉ còn một ít da thịt dính liền với thân thể. Cái đầu tử nộ hiện tại đang nhắm phía Giản Vô Tranh, dùng đồng tử thối rữa nọ gắt gao dõi theo cậu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-quy-chi-nhat-long-hon>